

SUE GRAFTONOVÁ

V... jako Vendeta

V...
jako Vendeta

SUE GRAFTONOVÁ

V...
jako Vendeta

Přeložila Jaroslava Kočová

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Sue Grafton

All rights reserved.

Z anglického originálu *V... is for Vengeance*
(Published by G. P. Putnam's Sons, USA, 2011)

přeložila © 2012 Jaroslava Kočová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807414942

*Table knížka je pro celou Humphreyovic rodinu;
a je to za všechny ty roky, co jsme s Humphreym spolu.*

Chuckovi a Therese

Pam a Jimovi

Peterovi, Joanně a malé Olivii

Meredith

Kathy a Ronovi

Gavinovi

... a samozřejmě mému milovanému Stevenovi.

Poděkování

Autorka by za neocenitelnou pomoc ráda poděkovala několika lidem; jsou to: Steven Humphrey; Jay a Marsha Glazerovi; Barbara Tooheyová; Paul McCaffrey, nadporučík Policie Santa Barbary; Bill Turner, detektiv (na penzi) Okresní úřad šerifa Santa Barbary; policejní velitel Deb Linden, San Luis Obispo; Andrew Blankstein, *Los Angeles Times*; Renn Murrell, pohřební služba Arch Heady & Son Funeral Directors; Dana Hansonová, pohřební služba Neptune Society; Kelly Petersen, manažer, a Cherry Postová, Andi Doyle a Emily Rosendahlová z Wendy Foster; Steve Bass; Tracy Pfautch, bývalý manažer Mall Security v Paseo Nuevo, Santa Barbara; Matt Phar, Santa Barbara Loan and Jewelry; Lisa Holtová, Kevin Frantz a Liz Gastigerová.

1

MINULOST

Las Vegas
srpen 1986

Phillip Lanahan přijel do Vegas v kabrioletu Porsche 911 Carrera z roku 1985, červeném žihadlu, které dostal před dvěma měsíci od rodičů za úspěšnou promoci na Princetonu. Otčím auto koupil z druhé ruky, protože se mu protivila představa zdlouhavého odepisování leasingu. To ať si slízne původní majitel! Automobil byl v bezvadném stavu, jen čtyřiatdvacet tisíc najetých kilometrů, interiér v černé kůži, k tomu plná výbava a čtyři zbrusu nové pneumatiky. Z nuly na devadesát zrychlil s přehledem za 5,4 vteřiny.

Phillip jel chvíli se staženou střechou po pobřeží, pak se po silnici číslo deset propletl východním Los Angeles a po patnáctce pokračoval až do Vegas. Slunce pálilo a vítr mu dělal z černých vlasů vrabčí hnízdo. Bylo mu třiadvacet. Jasně si uvědomoval, že dobře vypadá, a to vědomí ho hrálo jako zajetí pacička pro štěstí. Měl oválný obličej, momentálně hladce oholený; tmavé rovné obočí; uši připláclé k hlavě; na sobě džíny a tričko s límečkem. Na sedadle spolujezdce ležel složený lněný sportovní kabátek, v pytlí vzadu zas deset tisíc ve stodolarovkách, pozdrav od lichváře, s nímž se Phillip nedávno sešel.

Do Vegas se za poslední tři neděle vypravoval potřetí. Poprvé hrál poker v kasinu Caesars Palace, což je sice obludně vulgární komplex, ale zase se tam pod jednou střechou najde všechno, co člověk potřebuje. Pokerová výprava byla doslova magická. Nemohl nic pokazit. Karty mu šly na ruku jedna báseň. Ve tvářích spoluhráčů četl jako v knize, vnímal neuvěřitelně drobné nuance, až si připadal jako jasnozřivec. Do Vegas přijel tehdy se třemi tisíci a bez námahy z nich udělal osm.

I druhá výprava se zpočátku vyvíjela slibně, jenže pak ztratil nervy. Vrátil se do kasina Caesars v domněni, že v sobě probudí tytéž instinkty jako poprvé, jenže vůbec neodhadl spoluhráče a nedokázal se dostat ani na své. Z kasina tehdy odcházel s nepříjemným pětistícičovým minusem. Proto také schůzka s lichvářem Lorenzem Dantem, který se (podle slov Phillipova kamaráda Erika) prezentoval jako „finančník“. Phillip to považoval málem za vtip, byť to Dante nejspíš myslel vážně.

Ze schůzky s ním byl Phillip nervózní. Eric ho totiž seznámil s Dantovou neblahou minulostí, a nadto ho ujistil, že přemrštěný úrok za půjčku je v téhle „branži“ normální. Phillipovi přitom nevlastní otec léta vtlučoval do hlavy, že o peníze je třeba vždycky smlouvat, a proto mu bylo jasné, že se jednání s Dantem protáhne. Rodičům o svém záměru říci nemohl, avšak přišly mu vhod všechny dosavadní otčímovy rady. Neměl ho sice moc rád, ale musel přiznat, že ho obdivuje.

Setkání s Dantem proběhlo v kanceláři v centru Santa Teresy. Bylo to tam působivě zařízené, všude samé sklo a leštěné tykové dřevo, kůží čalouněný nábytek a ode zdi ke zdi světle šedý koberec. Recepční přijala Phillipa vlídně a vyzvala ho, ať jde dál. Ve dveřích se ho ujala sexy bruneta v těsných džínách s jehlovými podpatky a doprovodila ho do velké rohové kanceláře na konci chodby. Cestou míjeli asi desatero dveří. Každý, koho skrz ně zahlédl, byl mladý a ležérně oblečený. Phillip si představoval škrobené daňové poradce, účetní, finanční spekulanty, právní koncipienty a administrativní pracovnice. Na Danta byla podaná žaloba za vydírání, takže Phillip očekával napjatou až děsuplnou atmosféru. Schválně si vzal drahý sportovní kabát, aby vypadal solidně, jenže teď viděl, že to neodhadl. Každý, koho zahlídl, byl oblečený neformálně – sice stylově, ale naprosto civilně. Připadal si proto jako malý kluk, který si vzal tátův oblek, aby ho považovali za staršího.

Bruneta ho uvedla do kanceláře. Dante se zvedl za stolem, podal Phillipovi pravici a vyzval ho, ať se posadí. Phillipa překvapilo, jak dobře muž vypadá. Urostlý padesátník, tak metr devadesát, a opravdu pohledný: oduševnělé hnědé oči, kudrnaté šedé vlasy, dolíčky ve tvářích i na bradě. Zdálo se, že je v dobré kondici. S Phillipem v krátkosti probrali jeho nedávnou promoci na Princetonu, dvojí specializaci (obchod a ekonomie) a možnosti budoucího uplatnění. Dante poslouchal se zjevným zájmem, soudě

dle občasných upřesňujících otázek. Ve skutečnosti ale Phillip žádné konkrétní vyhlídky na pracovní uplatnění neměl, o tom ovšem raději nemluvil. Spíš vykládal, jaké se mu nabízejí příležitosti, a nechal si pro sebe, že se musel nedávno nastěhovat zase zpátky k rodičům. To byla prohra, na kterou se styděl i jen pomyslet. Nakonec se trochu uvolnil, byť se mu pořád potily dlaně.

„Takže vy jste syn Trippa Lanahana,“ prohodil Dante.

„Znal jste tátu?“

„Zas tak dobře ne, ale kdysi mi prokázal laskavost...“

„Výborně. To rád slyším.“

„... jinak byste tu taky teď neseděl.“

„Cením si toho, že jste si na mě našel čas.“

„Váš kamarád Eric říká, že jste pokerový hráč par excellence.“

Phillip poposedl a přepnul ze skromného režimu do vychloubavého.

„Hrál jsem celou vejšku, už od prvního ročníku na Princetonu.“

Dante se usmál a na tvářích se mu objevily dolíčky. „Princeton netřeba znovu připomínat. Víam, kam jste chodil do školy. Hrál už jste tehdy o peníze, nebo jen s partou mlíčňáků o zlámaný sirky?“

„No, ve skutečnosti jsem jezdil hrát do Atlantic City a vyhrával jsem dost na to, abych měl o víkendech za co žít.“

„Jako student jste tedy nepracoval?“

„Nebylo třeba.“

„Tak to jste měl štěstí,“ odušil Dante, „i když můj soukromý odhad je, že pokerovou hernu si pro vás táta jako uplatnění nepředstavoval.“

„No, to určitě ne, pane. Časem jistě nastoupím někam do práce. Proto jsem přece studoval. Jenom zatím ještě nevím, co přesně chci dělat.“

„Ale rozhodnete se brzy, vidíte?“

„To doufám. Určitě to mám v úmyslu.“ Phillip cítil, jak se pod kabátem začíná potit, jak se mu košile lepí na záda. Na muži před ním bylo cosi děsivého, skoro jako by se v něm skrývali dva lidé – hodný, a zlý. Navenek budil dojem přívětivého člověka, ale uvnitř tahal za nitky temný pan Hyde, záludná manipulativní osobnost. Phillip z toho byl nervózní, vůbec nevěděl, se kterým z těch dvou zrovna jedná. Tu se Dante přestal usmívat a slova se ujalo alter ego. V obchodních věcech byl zjevně Dante ten zlý.

„A za mnou jste tedy přišel kvůli čemu?“

„Eric říkal, že mu sem tam poskytnete půjčku, když má hluboko do kapsy. Doufal jsem, že byste to mohl udělat i pro mě.“

Dante mluvil dál přívětivým tónem, ale výraz jeho očí přívětivý nebyl. „Moje vedlejší podnikání. Půjčuju peníze lidem, se kterými by se banky vůbec nebavily. A za to si účtuju úroky a administrativní poplatky. Kolik přesně byste potřeboval?“

„Deset?“

Dante se na něj zadíval. „To je hodně peněz na tak mladýho kluka.“

Phillip si odkašlal. „No, ehm... víte, deset tisíc mi dává potřebný prostor k taktizování. Aspoň tak se na to dívám já.“

„Předpokládám, že vám Eric vysvětlil moje podmínky.“

Phillip zavrtěl hlavou. „Ne úplně. Říkal jsem si, že bych to radši slyšel od vás.“

„Úrok dělá dvacet pět dolarů na sto za týden, a je splatný současně s půjčeným obnosem.“

Phillipovi vyschlo v ústech. „To mi přijde celkem dost.“

Dante otevřel spodní zásuvku a vytáhl štos papírů. „Jestli chcete, obraťte se na Bank of America, mají pobočku na State Street o dvě ulice dál. Mám tu když tak rovnou formuláře.“ Hodil na stůl předtištěné žádosti o půjčku u Bank of America.

„To ne. Už chápu. Je mi jasné, v jaké jste pozici. I vy máte svoje náklady, jako ostatně každý.“

Dante nic neříkal.

Phillip se mírně předklonil ve snaze podívat se mu do očí – zpríma, jako když se dva dospělí muži sejdou k serióznímu jednání. „Jenom mě napadlo, jestli těch dvacet pět procent je vaše nejvýhodnější sazba...“

„Moje nejvýhodnější sazba? Vy se mnou chcete *smlouvat*?“

„Ne, pane, kdepak. Tak jsem to nemyslel. Jen mě napadlo zkusit, jestli by se třeba nenašel prostor k manévrování.“ Cítil, jak ho polévá horko a rudnou mu tváře.

„A napadlo vás to na základě čeho? Naší dlouhodobé a plodné spolupráce? Vaší zručnosti u pokerového stolu? Prý jste prý minulý týden zůstal v kasinu Caesars viset pět tisíc. Myslíte, že mi to vrátíte i s úroky, a ještě se dostanete na nulu? To je váš plán?“

„Po pravdě, takhle jsem to zatím vždycky dělal.“

„Po pravdě, na to vám seru. Jediný, co mě zajímá, jsou moje peníze. Chci je dostat zpátky.“

„Rozhodně. Žádný problém. Máte moje slovo.“

Dante se na něj chvíli díval, až Phillip uhnul pohledem. „Na jak dlouho?“ zeptal se.

„Týden?“ odpověděl Phillip.

Dante zalistoval stolním kalendářem. „Do pondělka, 11. srpna.“

„To by šlo.“

Dante si to poznamenal.

Phillip zaváhal; nevěděl, kudy dál. „Jsou k tomu potřeba nějaké papíry?“

„Papíry?“

„Nechcete třeba podepsat dlužní úpis nebo smlouvu?“

Dante mávl rukou. „S tím si nelamte hlavu. Gentlemanská dohoda. Podáme si ruku, a je to. Na odchodu se domluvíte s Nico, ta vám taky dá vaše peníze.“

„Díky.“

„Nemáte zač.“

„Ale mám.“

„Děkovat byste měl spíš vašemu tátovi. To jemu oplácím laskavost,“ prohlásil Dante. „A když už spolu mluvíme, mám přítele ve vedení kasina Binion's. Tak kdybyste hrál tam, dohodí vám pokoj v hotelu. Řekněte mu, že jste ode mě.“

„Dobře; a vážně ještě jednou moc díky.“

Dante vstal a Phillip také. Když si podávali ruce, Phillip vydechl úlevou. Představoval si, jak se bude muset s lichvářem tvrdě dohadovat a jak mu nakonec Dante sníží úrok o dvě procenta, ohromený Phillipovou schopností smlouvat. Teď byl na rozpacích, že vůbec něco takového Dantovi navrhl. Měl štěstí, že s ním Dante nevyrazil dveře, nebo ještě něco horšího.

Jako na zavalanou se právě otevřely a v nich se objevila bruneta.

„A ještě jednu radu...,“ dodal Dante.

„Ano, pane?“

„Koukejte to nezvorat. Ušijete na mě nějakou boudu, a budete litovat.“

„Chápu. Nezvorám to. Za to vám ručím.“

„To rád slyším.“

Kasino Binion's pamatovalo jistě i lepší časy, ale i tak dostal celkem hezký pokoj, rozhodně působil čistě. Phillip postavil pytel s penězi na zem, sedm z deseti tisíc si strčil do kapsy a sešel dolů do přízemí, kde peníze vyměnil za žetony. Chvilku jen tak obcházel pokerovou hernu a nasával atmosféru. Nikam nespěchal. Hledal si volné místo u stolu, ale u takového, kde se točí hodně peněz. Prošel kolem jednoho, kde seděl hráč, který měl před sebou všechny žetony a na ruce hodinky Rolex. Tak na to rovnou zapomenout! Buď byl moc bohatý, nebo moc dobrý, a proti takovému Phillip hrát nechtěl.

Chvíli postál u stolu s důchodci, kteří si vyrazili na výlet z pečovatelského domova. Všichni měli stejná trička, červená s bílým emblémem zapadajícího slunce. Hráli letargicky, přihrávali úplně nahodile a jedna stařenka si zaboha nedokázala zapamatovat hodnoty karetních kombinací. Děda sedící vedle ní jí neustále opakoval: „Prokristapána, Alice! Kolikrát ti mám opakovat, že flush je vyšší než čistá postupka, a full house zase vyšší než flush.“ Malé komínky žetonů na stole před nimi dávaly tušit, že vyhrát zpátky dluh by tady trvalo týdny.

Jakmile si to obešel, zapsal se u krupiéra do pořadníků ke stolům číslo čtyři nebo osm s neomezenou výší příhozů. Hrál se u nich No-Limit Texas Hold'em a počáteční vklad do hry dělal pět tisíc, takže proklaté vysoké sázky. Jenže právě to Phillip potřeboval, aby se zahojil a zase vyšvihl do sedla. Vybíral si stoly se sudými čísly, a čtyřka byla jeho šťastné. Jako první se uvolnilo místo číslo osm u stolu číslo osm, což nakonec vyhodnotil jako dobré znamení, protože obojí byly násobky čtyř. Phillip si k pravé ruce postavil komínek z žetonů a objednal si vodku s tonikem. U stolu sedělo a hrálo šest dalších hráčů a on byl skoro poslední na řadě, takže si stačil udělat přehled o hře. Párkrát položil: jednou měl v ruce spodka s královnou a jednou dvojici pětěk. Dvojičky, které málokdy přinesou výhru, jsou velké pokušení, a tudíž i nebezpečí.

Hrát o půjčené peníze mu trochu svazovalo ruce. Obvykle rád pokoušel štěstí, užíval si napětí ze hry, protože mu to bystrilo mozek. Jenže teď pokládal i karty, se kterými by za jiných okolností ve hře pokračoval. Za dva páry ale trochu drobných posbíral a později vyhrál patnáct set dolarů za kombinaci známou jako wheel. Nadto nijak kriticky neprohrával, celkem přišel asi o čtyři sta dolarů, a díky vodce zaplavující zvolna jeho krevní

oběh byl i stále klidnější. Zdlouhavé vyčkávání sice nic nepřineslo, ale dalo mu ideální příležitost sledovat strategii a uvažování ostatních hráčů.

Tloušťák v příliš těsné modré košili se pokaždé, když mu šla karta, tvářil hrozně otráveně, čímž se snažil vzbudit dojem, že má samé plívy a nemůže se dočkat, až hra skončí. Pak tu byl starší pán se skoupým obličejem, který měl pod kontrolou každé gesto. Když si prohlížel karty, ani nemrkl, pouze je jednou přelétl pohledem a zase se podíval jinam. Phillip ho bedlivě sledoval a čekal, jestli se neprozradí bezděčně. Dál s nimi u stolu seděl chlapík v zelené flanelové košili s postavou dřevorubce, který dorovnával v plané naději, že ho zázrakem zachrání nějaká ze společných otevřených karet na stole. Zbylí tři Phillipa netrápili – drželi se buď moc při zdi, nebo byli moc opilí, aby představovali skutečnou hrozbu.

Asi po hodině hry zinkasoval pět dalších drobných výher. Pořád se ještě nedostal do tempa, ale věděl, že trpělivost se nakonec vyplatí. Starší pán se zvedl a na jeho místo se posadila žena, blond čtyřicátnice s jízvou na bradě. Byla buď pod parou, nebo amatérka, anebo nejhorší pokerová hráčka, jakou kdy v životě viděl. Sledoval ji koutkem oka a její nepředvídatelná hra ho mátlá. Myslel, že blufuje, a prohrál s ní osmisetdolarový vklad. Pak ji zase přecenil a položil, ačkoli měl pokračovat ve hře. Získal dojem, že jeho spoluhráčka možná spadá do jiné kategorie, že nejspíš bude sezonní profesionálka a výborná herečka, zkrátka daleko tvrdší protivník, než za jakého ji zpočátku považoval. Vysílala nejednoznačné signály. V duchu si nad ni přimaloval červený vykřičník a dál se soustředil na karty; ženu vnímal jen bezděčně a periferně. Kdykoli se hra začala vyvíjet v jeho prospěch, zmocnil se ho zvláštní klid. Bylo to jako ve zvukové režii nahrávacího studia – zachytával, o čem se baví lidé okolo stolu, ale slyšel je jakoby z dálky.

Po dvou hodinách byl o dva tisíce těžší a pomalu začínal nabírat vítr. Přišlo mu srdcové eso a křížová čtyřka. Normálně by položil, ale intuice mu napovídala, že se to možná vyvine slibně. Blondýna, která byla ve hře před ním, se chovala nenápadně, ani náznak toho, co přijde. I při slabé sestavě karet byla schopná přihazovat tak přesvědčivě, že klidně shrábla bank, ale na dlouhé trati peníze prohrávala. Konkrétně v tomhle případě se podívala na karty v ruce a navýšila o tak vysokou sumu, že bylo jasné, že má nejvyšší trumfy – dvě esa, přezdívaná „střechy“. Pravděpodobnost, že člověku přijdou při rozdávání dvě esa, je přitom asi 1 : 220.

Tloušťík dorovnal. Chlapík v zelené flanelové košili zvažoval svoje možnosti a skládal u toho žetony do komínků. Nakonec přihodil, ale ne moc přesvědčivě. Phillip měl nutkání podívat se ještě jednou na karty, ale věděl dobře, co drží v ruce. Zkusil poslechnout instinkt a rozhodl se v tomhle kole ještě dorovnat a položit až v dalším, kdyby mu nevyšla karta. Hráč se žetonem dealera i hráči na malém a velkém blindu, ti všichni položili bez dalšího boje.

Dealer „spálil“ vrchní kartu v balíčku a vyložil první tři karty na flop – károvou trojku, pikovou pětku a pikovou dvojku – a Phillipovi se na okamžik zastavilo srdce. Dávalo mu to totiž dohromady wheel. Eso-dvojka-trojka-čtyřka-pětku. Proto pozorně sledoval, jakým způsobem ostatní přihazují, aby odhadl, co za kombinace mohou držet v ruce. Blondýna i tloušťík v zelené košili to kolo pauzírovali. Phillip přisadil a převzal hru do svých rukou. Proběhlo další kolo sázek a všichni dorovnali. Dealer spálil další vrchní kartu. Čtvrtou společnou kartou bylo pikové eso. Blondýna přihodila, což svědčilo o trojici nebo o flushi. Kombinace, které mohl přebít. Znovu zhodnotil svou počáteční hypotézu. Měl-li jedno eso on, jedno leželo na stole a ve hře bylo od začátku sedm lidí, byla mizivá pravděpodobnost, že zrovna ona bude mít zbývající dvě esa. Střelil po ní pohledem, ale nic na ní nepoznal. Celou dobu hrála s nepatrným úsměvem, jako by se smála nějakému soukromému vtipu. Phillipova nevlastní sestra byla také taková – panovačná, soutěživá, posměvačná. Nic s ní nezmohl a hrozně ho to štvalo. Přestal vzpomínat a soustředil se na hru. Tloušťík v zelené flanelové košili položil. Phillip dorovnal. Padla pátá, poslední společná karta, a byla to piková osmička, která pro blondýnu při hodně velkém štěstí mohla znamenat flush; v tom případě by se on s čistou postupkou mohl jít klouzat. Jeho kombinace se od odkrytí prvních tří společných karet v zásadě nezměnila, ale co to znamenalo? Pořád mohl mít nejlepší karty u stolu. Otázka byla, jestli má dál přihazovat, případně jak moc a jak tvrdě. Ve hře zůstali už jen dva. Blondýna navýšila sázku. On také navýšil a blondýna znovu přisadila. Co za obludnou kombinaci měla? Snažil se nerozptylovat se tím, jenže věděl, že se mu obličej začíná lesknout potem a že to nedokáže skrýt. Bank spočítal na osm tisíc. Kdyby dorovnal, stálo by ho to dva tisíce, takže poměr mezi případnou výhrou a částkou nutnou na dorovnání, známý jako *pot odds*, byl jedna ku čtyřem. To nebylo

špatné. Kdyby vyhrál, vydělal by čtyřnásobek toho, co vsadil. Všichni na něm viseli očima. Měl dobrou kombinaci, ale ne zas tak dobrou! Blondýna musela mít flush nebo trojici ze dvou svých a jedné společné karty. Phillip sice právě vyhrával, ale věděl, že to nikdy netrvá věčně. Nejspíš to vůbec neměl nechat zajít tak daleko, jenže se nechtěl vzdát. Podle všeho blondýna chystala nějakou léčku a tohle byla Phillipova poslední šance do ní nepadnout. S krajním sebezapřením položil karty lícem na stůl a nervózně mávl rukou. Dealer přisunul bank před blondýnu a ta ho shrábla pod křídla, na tváři stále ten záhadný úsměv.

Phillip se chlácholil, že to je přece jen poker, a ne zpropadený duel mezi ním a ženou sedící naproti němu. Dostal ho ten její úsměv, totálně ho rozložil. Zíral na ni. „Blufovala jste?“

„To vám nemusím říkat,“ prohlásila.

„Já vím. Jen jsem zvědavý. Měla jste v ruce flush, nebo trojici?“

Zvedla dva prsty, symbol vítězství a míru. „Dvě karty, spodka a šestku.“

Cítil, jak se mu odkrývá obličej. Doběhla ho a to ho neskutečně štválo. V duchu se oklepal. Nemělo smysl dál se trápit. Co se stalo, stalo se. Sice za to draze zaplatil, ale aspoň udělal zkušenost a příště ji proti blondýně použije.

Udělal si přestávku. Žetony nechal na stole a zamířil nahoru do pokoje. Tam si došel na záchod, umyl si ruce a obličej a vzal si zbytek peněz, které po návratu do herny vyměnil za žetony.

Po dalších šesti hodinách hry ležely na stole slušné peníze – nějakých patnáct tisíc. Blondýnu téměř neviděl odcházet od stolu, leda sem tam na záchod nebo se nadechnout čerstvého vzduchu. Přihazovala agresivně a nepředvídatelně. Nebyla mu sympatická a její lehkovážnost mu lezla na nervy.

Při dalším rozdávání dostal do ruky dvě esa. První tři společné karty byly kárová dvojka, kárová desítka a křížové eso. A najednou si zase s blondýnou dávali duel, předháněli se v přihazování. Čtvrtou společnou kartou na stole se stala kárová královna, pátou piková dvojka, takže před nimi ležel hned pár. Phillip se domýšlel, že ona má v ruce krále nebo královny. Jestli držela krále a spodka nebo dvě kárové karty, dala by dohromady čistou postupku nebo flush.

Jemu se rýsoval full house, tři esa doplněná dvojkami, čímž by ji spolehlivě přebil. Zadíval se blondýně do očí. Měl sto chutí rozmáznout ten

její obličej o filc na stole, po ničem netoužil v tu chvíli víc. Zase blufovala. Věděl to. Byl znovu tam, kde před šesti hodinami, jen teď měl vážně silnou kombinaci.

Seděl a snažil se odhadnout, co drží v ruce jeho protihráčka. Ať se na to díval z kteréhokoli konce, vycházelo mu, že má lepší karty on. Díval se na ty na stole a v duchu zvažoval všechny kombinace, které byly možné s jeho dvěma esy. Určitě blufovala. Zkrátka musela. Navýšil sázku – nijak dramaticky, protože nechtěl bloncku zastrašit. Zaváhala, dorovnal a ještě přihodila dvě stě dolarů. Phillip cítil v kostech, že udělá chybu, jenže v čem ta chyba přesně měla spočívat? Položí karty a nechá ji shrábnout bank jako poslední, když držela v ruce špády? Nebo ji přitlačí ke zdi? Podcení její kombinaci? Nedokázal si představit, jak by mohl, ale nějak ztratil spojení s intuicí. Nemyslelo mu to. Měl v hlavě prázdno. Když byl ve formě, viděl do karet, jako by měl místo očí rentgen. Výpočty pravděpodobnosti výhry mu v hlavě samy naskakovaly jako rozsvěčující se hvězdy na obloze, bylo to skoro jako magie. Jenže teď neviděl než zelený filc stolu, ostré světlo závěsných lamp a karty, které tiše ležely před ním a vůbec k němu nemluvily. Kdyby shrábl tenhle bank, šel by domů vysvozený. Úplně si už maloval, jak se v souladu s etiketou nenatáhne pro žetony, byť budou jeho, ale počká, až mu je dealer přisune. Na blondýnu se při tom ani nepodívá, protože koho nakonec zajímala? Bude to jeho chvíle. Prve mu instinkt umlčely pochybnosti. Nevzpomínal si, co mu intuice radila. Čas se zdánlivě vlekl. Blondýna vyčkávala, dealer čekal a ostatní hráči zvažovali možnosti a šance na výhru stejně jako on. Kdyby vyhrál bank, skončil by. To si slíbil. Zvedl by se od stolu, posbíral žetony a odešel domů jako svobodný člověk.

Ta ženská byla herečka, zkrátka typ, co blufuje. Už jednou ho dostala, a jestli byla fakt tak ostrá, dostane ho i podruhé. Nakolik bylo pravděpodobné, že se znovu střetnou v duelu a ona ho znovu převezme? Měla na to? Jak moc byla vypočítavá? Phillip se musel rozhodnout. Připadal si, jako by stál na vrcholu desetimetrového skokanského můstku, balancoval na kraji a snažil se najít odvalu ke skoku. *Do hajzlu*, řekl si a šel do toho. Nehodlal tentokrát dopustit, aby mu ta kráva vytřela zrak.

Ukázal karty, které držel v ruce, a díval se, jak ostatní hráči očima sestavují jeho kombinaci: dvě esa, k tomu to jedno křížové a dvě dvojky, což

dávalo dohromady full house. Blondýna se na něj zvláště podívala. Nechápal její výraz, dokud neviděl karty, které vyložila na stůl. Všichni u stolu zadrželi dech. Měla v ruce dvě dvojky. Po přidání dvojek ležících na stole získala čtveřici. Nevěřicně na ni zíral. Dostala jen dvě dvojky? Se dvěma dvojkami by při prvním kole sázek ale nikdo nepřihazoval! Ta ženská musela být šílená. Ale vyšlo jí to, čtyři dvojky... čtyři hroty šípů zaražené do jeho srdce.

Dealer nic neřekl. Přisunul blondýně výhru a ona shrábla žetony. Phillip se cítil příšerně; byl si tak jistý, že drží vítěznou kombinaci, že vůbec nedokázal přijmout skutečnost, že měla čtveřici. Co za blázna by až do konce přihazovalo na dvě dvojky? Měl sucho v ústech a rozklepaly se mu ruce. Ona na něj vrhla málem smyslný pohled, oči zjihlé uspokojením. Obehrála ho. Sotva ucítil pevnou půdu pod nohama, podtrhla mu koberec. Rychle se zvedl a odešel od stolu. Z původních deseti tisíc mu zbývaly čtyři stovky v žetonech.

Vyjel výtahem do čtvrtého podlaží, překvapený, že je venku už tma. Tak strašně se mu klepaly ruce, že se napoprvé netrefil do klíčové dírky. Dveře pokoje za sebou zamkl a postupně se vysvlékl. Na podlaze za ním zůstal ležet had ze šatů: boty, ponožky, kalhoty, košile. Čpěl hráčským potem. V koupelně hodil do sklenice s vodou dvě tablety Alka-Seltzeru a vypil to, ještě než vyšuměly. Osprchoval se a oholil. Hodil na sebe hotelový župan, bílý froté utíkáček sotva ke kolenům, který se ošklivě rozšklebil, když se Phillip posadil na postel. Vytočil číslo pokojové služby a objednal si středně syrový steak v housece od Anguse, k tomu ručně krájené hranolky a dvě piva.

Než mu jídlo přinesli, uplynulo pětáctýřicet minut, takže steak stačil vychladnout. Hovězí bylo spíš standard než výběrové, moc tuhé, takže nešlo ukousnout. Housku musel vyhodit a maso krájet vlastním nožem. Žvýkal ho, dokud z něj nebyla houžev bez chuti. Neměl na jídlo ani pomyslení. Byl úplně zničený. Odsunul servírovací vozík stranou. Chtěl si tak na hodinku zdřímnout a jít zase zkusit štěstí do kasina. Vlastně neměl na vybranou. Vůbec netušil, jak se zase vyšvihne do sedla se čtyřmi stovkami dolarů, ale nemohl se vrátit zpátky bez Dantových peněz.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Podíval se na hodiny. 21.25. Naštěstí prozíravě pověsil zvenku na dveře cedulku „Nerušit!“, a proto měl chuť klepání ignorovat. Patrně nějaká pozornost podniku, jako ovocná mísa

nebo lahev mizerného vína, které člověku přinesou bez vyžádání v nejneobvyklejší dobu. Klepání zaznělo zas. Došel tedy ke dveřím a podíval se ven kukátkem.

Stál tam Dante. Phillip viděl, jak se chodbou blíží další dva muži. Po příchodu do pokoje otočil kliku do polohy Zamčeno a zajistil dveře bezpečnostní západkou. Byla šance, že odejdou, když neotevře? Dante přece nemohl vědět, jestli je Phillip uvnitř. Cedulku na klice mohl zapomenout sundat na odchodu. Po chvilce přemýšlení ale Phillip usoudil, že bude lepší to vyřídit.

Odemkl tedy a otevřel dveře.

„Už jsem si říkal, že tu asi nejste,“ prohodil Dante.

„Omlouvám se. Měl jsem telefon.“

Chvilku bylo ticho.

„Nepozvete mě dál?“ zeptal se Dante. Řekl to mírně, ale Phillip postřehl nepatrnou nabroušenost.

„Ale jistě. Ovšemže.“

Phillip ustoupil a Dante vešel do pokoje, jeho dva společníci za ním. Dveře zůstaly otevřené a Phillipovi se nelíbilo, že kdokoli půjde kolem, uvidí dovnitř. Připadal si hrozně obnažený a zranitelný, jen tak bosý a v hotelovém županu, který mu nesahal ani po kolena. Na podlaze pořád leželo poházené oblečení. Zbytky večere na servírovacím vozíku šířily kolem pronikavou vůni kečupu a vystydlých hranolek.

Dante měl na sobě šedou hedvábnou košili, u krku rozepnutou, a k tomu světle hnědé plátěné kalhoty. Mokasíny a pásek měl ze stejné medově zlaté kůže. Ti dva, co přišli s ním, byli oblečení ležérněji.

Dante na jednoho z nich kývl. „Můj bratr Cappi,“ představil ho. „A tohle je Nico. S tím už se znáte.“

„Vzpomínám si. Rád vás zase vidím,“ řekl Phillip. Ani jeden z mužů ho nevzal na vědomí.

Cappimu mohlo být tak přes čtyřicet, zhruba o osm let míň než bratrovi; měřil nějakých sto pětasedmdesát centimetrů oproti Dantově metru devadesát. Byl takový plavý typ, blond vlasy měl schválně rozčuchané, ztužené gelem do bodlin, k tomu módní dvoudenní strniště a mírně předsunutou bradu. Obrácený předkus byla jeho jediná vada na kráse. Oblečení ovšem nevolil s takovou péčí jako bratr. Dante nosil skvěle padnoucí

luxusní šaty, Cappi měl šedou polyesterovou košili jen tak přes seprané džíny. Phillipovi prolétlo hlavou, jestli u sebe nosí zbraň.

Nico, třetí z nich, byl zavalitý a rozbředlý a z džín a trička mu lezlo břicho. Cappi popošel k otevřeným dveřím a Nico strčil hlavu do koupelny, aby se přesvědčil, je-li prázdná. Dante se postavil k oknu, otočil se a rozhlédl se po pokoji – hrubá omítka, strop dva a půl metru vysoko, nábytek, zátěžový koberec natažený ode zdi ke zdi, výhled ze čtvrtého patra. „Není to tu špatné,“ poznamenal, „ale taky by jim neublížilo investovat do toho skutečný peníze.“

„Je to tu hezký,“ řekl Phillip. „Cením si, že jste se za mě přimluvil.“

„Starají se o vás tedy dobře?“

„Skvěle. Lepší to být ani nemůže.“

„To rád slyším,“ přikývl Dante. „Přiletěl jsem asi před hodinou. Dlouho jsem tu nebyl a napadlo mě, že když už jsem tady, zajdu se podívat, jak si vedete.“

Phillip nevěděl, co na to říct, tak radši mlčel. Díval se a odhadoval, který Dante je právě u kormidla, jestli ten hodný, nebo ten zlý – ten se srdcem z kamene a očima bez života. Připadalo mu, že velení převzal ten hodný, ale radši se už nic nedomyšlel.

Dante se opřel o komodu. „Tak co s vámi? Říkal jste, že přijdete. Měli jsme domluvenou schůzku. Kdy to jenom bylo, 11. srpna? Takže především...“

„Já vím. Mrzí mě, že jsem to nestihl, ale něco mi do toho vlezlo.“

Chvilku nic neříkali, než to Dante vstřebává. Nevypadal rozčileně. „To se stane. Mohl jste sice zavolat, ale jste tady, tak je všechno v pořádku.“ Choval se úplně nenuceně, jako by mu na tom vůbec nezáleželo. Phillip se měl na pozoru, ale trochu si oddechl. Uvědomoval si, že prošvihl termín, a čekal, že bude Dante vyvádět.

„Cením si, že mě chápete,“ zamumlal.

„Přestal byste laskavě s tím idiotským ‚ceněním‘? Leze mi to na nervy.“

„Promiňte.“

Dante odstoupil od komody, zajel rukama do kapes a začal obcházet po pokoji. Pohlédl na lístek s nabídkou pokojové služby, který pořád ležel na televizi, a prohodil: „Co přesně vám do toho vlezlo? Rodinné povinnosti, něco, z čeho se nešlo vyvlíknout?“

„Chtěl jsem zavolat, ale nedostal jsem se k tomu.“

„Tím se ovšem všechno vysvětluje,“ ucedil Dante ironicky. „A co abyste přešel rovnou k věci? Nevypadáte moc šťastně.“

„Ze začátku jsem hrál dobře, ale pak se na mě pověsila smůla. Nechtěl jsem vám to vracet po kouskách, tak jsem čekal, až bude v banku celá částka.“

„To je fér. A to se stane kdy?“

„Zrovna se chystám dolů do herny. Celý den sedím u stolu, tak jsem si zašel na chvilku odpočinout, víte, trochu se občerstvit...“

„Obráťte kapsy, ať se podíváme, jak jste na tom.“

„Víc momentálně nemám.“ Phillip natáhl ruku a otevřel dlaň se všemi svými žetony. Dante na ně nevěříčně zíral.

„Čtyři sta dolarů? Z deseti tisíc, co jsem vám svěřil – a vám zbydou čtyři stovky? Přišel jste o rozum? Půjčil jsem vám za určitých podmínek! Věděl jste, co vás to bude stát. Něco jsme si snad nevyjasnili? Neřekl bych. Přetáhl jste do druhého týdne a úrok se mezitím vyšplhal na pět tisíc. K čemu mi je *tohle*?“

„Víc nemám. Zbytek můžu sehnat do týdne.“

„Nenabízeli jste vám splátkový kalendář. Podmínky dohody jste znal dobře. Udělal jsem, co jsem mohl, abych vám vyšel vstříc. Teď vyjděte vstříc vy mně.“

„Teď to nezvládnou, pane Dante. Je mi to moc líto, ale nezvládnou. Připadám si hrozně.“

„To byste taky měl. Jak si představujete, že seženete ty peníze? Nezbyvá vám přece už žádná hotovost.“

„Doufal jsem, že byste mi mohl počkat.“

„To už jsem udělal a dopadlo to takhle. Řekl jste rodičům, že jste si ode mě půjčil?“

„Ne, to ne, pane. Vůbec. Když za mě posledně platili dluhy z karet, slíbil jsem jim, že s hazardem skončím. Když to nepůjde jinak, tak jim to povím, ale vážně bych nerad.“

„A co vaše přítelkyně?“

„Té jsem řekl, že jedu s kamarády na tremp.“

„Tomuhle říkáte tremp?“ Dante kroutil hlavou. „Co s vámi? Jste vážně trouba, víte to? Ego jako hrom, silný řečník, ale uvnitř jenom pitomej trouba.“

Rozfofroval jste všechny svoje peníze a teď jste prohrál i moje. A kvůli čemu? Myslíte si, že jste profesionální hráč? Ani náhodou. Nemáte to v ruce a nemáte na to talent ani hlavu. Dlužíte mi dvacet tisíc.“

Phillip se ohradil: „To snad ne. Nebo ano? Vážně je to správně?“

„Musíte připočítat ještě moje náklady na cestu sem.“

„Proč?“

„Protože jsem přijel kvůli vám. Jak jinak jsem to s vámi měl probrat, když jste se nedostavil, jak jste slíbil? Nepřišel jste na schůzku, tak jsem musel já za vámi; to ale znamenalo charterový let, plus jsem musel zaplatit tady chlapcům.“

„Tohle nezvládnou. Říkal jste, že u deseti tisíc dělá úrok dvacet pět dolarů na každých sto...“

„Na týden.“

„Rozumím, ale to je pořád jenom pět tisíc. Sám jste to teď říkal.“

„Plus úroky z úroků, plus penále z prodlení, plus výdaje.“

„To nemám.“

„Vy to nemáte! Vy nemáte vůbec nic. Nemáte žádný majetek. Nic, co by mělo nějakou hodnotu. To se mi snažíte říct?“

„Můžu vám dát svoje auto.“

„Vypadám snad, jako že provozuju autobazar?“

„Ne, vůbec ne.“

Dante se na něj zadíval. „Co je to za značku?“

„Červené Porsche 911 z roku 1985. Má cenu nejmíň třicet tisíc. Je jako nové. Nemá chybu.“

„Vím, co znamená, když se řekne ‚jako nové‘, idiote. Kolik splátek ještě zbývá?“

„Žádná. Je zaplacený. Rodiče mi ho koupili k promoci. Podepíšu vám to a je vaše.“

„A kdepak je to vaše luxusní ‚zaplacené‘ auto?“

„V garážích.“

„Parkovací služba?“

„Ne, zajel jsem tam s ním sám, abych ušetřil.“

„No, vy jste ale šetrný! A kde přesně v garážích?“

„Až úplně nahoře.“

„Budu se asi muset nechat vyšetřit na psychiatrii.“ Dante se podíval na

bratra. „Vy dva, běžte s ním a koukněte na to jeho auto, a pak mi přijďte říct, co si myslíte. Chci, abyste ho zkontrolovali. Když nebude zbytí, sežeňte někde automechanika.“ Obrátil se na Phillipa. „Ať je to auto tak pěkný, jak jste ho líčil. Dochází mi trpělivost.“

„Přísahám, že je, a děkuju.“

„Koukejte se nad sebou zamyslet. Nejvyšší čas seknout s pokerem a najít si práci. Akorát marníte čas a život utíká. Chápete, o čem mluvím?“

„Naprosto. Ano. Už se to nikdy nestane. Poučil jsem se. Už na karty ani nesáhnu. Je to za mnou. Žádný poker, přísahám. Tohle mě definitivně probralo. Nevím, jak vám poděkovat.“

„Cappi, postarej se o to.“ Dante nad Phillipem spráskl ruce. „Kristepane, vemte si něco na sebe. Vypadáte jako holka.“

Všichni tři muži beze slova přihlíželi, zatímco si Phillip sbíral svršky. Radši by se oblékal v koupelně, aby měl soukromí, ale nechtěl riskovat další posměšné poznámky. O tři minuty později už Cappi, Nico a Phillip stoupali po hotelovém schodišti, kterému dali přednost před výtahem. Phillip se zeptal: „Proč nemůžeme jet výtahem?“

Cappi najednou zastavil a Phillip do něj málem narazil. Blondák ho dloubl ukazovákem do žeber. „Když dovolíš, něco ti povím. Tady velím já, chlapečku! Takže budeme postupovat podle mých pravidel, a žádný blbý kecý a výmluvy.“

„Neslyšel jsem Danta říkat, že máme jít pěšky.“

Cappi se na něj zblízka podíval a zafuněl mu do obličeje. „Víš, v čem je tvůj problém? Myslíš si, že kvůli tobě ostatní vždycky udělaj výjimku. Všechno zaříděj podle tebe, podle tvejch požadavků. Ale takhle to na světě nechodí. Řek mi, ať s tebou jdu nahoru. Tak s tebou jdu nahoru. Chce vyzkoušet, jak jezdí to tvoje auto, jasný? Chce zjistit, v jakým je stavu. Ty tvrdíš, že je jako nový, ale to je jenom tvoje slovo. A to podle naší zkušenosti stojí za starou belu.“

Phillip se s nimi nemínil hádat. Za deset minut je bude mít z krku. Vymění žetony za čtyři stovky a koupí si jízdenku na autobus. Začali zase supět do schodů, Phillip zjevně z formy. Po dvou patrech sotva popadal dech. Sice vůbec netušil, jak vysvětlí rodičům, co udělal s autem, ale rozhodl se řešit všechno pěkně po pořádku.

Dorazili do nejvyššího patra garáží. Kasino mělo sice jen šest pater, ale

i tak se jim naskytl podmanivý výhled – moře světél, kam až oko dohlédlo. O dvě ulice dál svítil neon Lady Luck a na protější straně zase poutač Four Queens, který byl tak blízko, až měl Phillip pocit, že si na něj může sáhnout. Parkoviště bylo plné aut, ale porsche stejně vyčnívalo, zářivě červené ve světle lamp, lesklé bez jediného smítka či škrábance. Cappi luskl prsty. „Půjč mi klíčky.“

Phillip sáhl do kapsy kalhot pro klíčky. Nico nějak nejevil o situaci zájem. Stál se založenýma rukama a díval se stranou, jako by měl na práci lepší věci. Phillip myslel, že Nico aspoň nakoukne pod kapotu, ale asi se v autech nevyznal. Ani Cappiho netipoval na odborníka.

Ze dveří výtahu vystoupili tři muži. Phillip je považoval za mechaniky nebo zaměstnance parkovací služby, než si všiml, že mají modré gumové rukavice. To ho nejdřív zarazilo, pak znepokojilo. O krok couvl, ale nikdo nic neřekl ani se na nikoho nepodíval. Beze slova k němu přistoupili a zvedli ho do vzduchu, přičemž jeden ho chytil v podpaží a druhý za nohy. Třetí z mužů vytáhl Phillipovi ze zadní kapsy peněženku a zul mu boty. Druzí dva ho dovedli k zídce na kraji střechy a začali ho pomalu rozhoupávat.

Phillip se bránil, zmítal sebou, vyděšeně ječel. „Co to děláte?“

Cappi podrážděně odsekl, „Jako co to vypadá? Dante říkal, ať se o to postarám, tak to dělám.“

„Počkejte! Přece jsme se dohodli. Jsme vyrovnaní.“

„Vyrovnaný budete za chvíli, ty sráči.“

Muži ho rozhoupali ještě víc. Pořád si říkal, že to třeba nemyslí vážně, že ho určitě chtějí jen vystrašit. Pak ale ucítil, jak ho pustili a nechali viset ve vzduchu. A najednou letěl dolů tak rychle, že dopadl na chodník dřív, než stačil vykřiknout.

Cappi se naklonil přes okraj a podíval se dolů. „Teď jste vyrovnaný, smrade.“

A takhle nějak se to semlelo, lidi. Přesně 5. května 1988 jsem oslavila osmatřicáté narozeniny a jako velké narozeninové překvapení jsem dostala ránu pěstí mezi oči, po které mi zůstaly dva monokly a přeražený nos. Celkový dojem korunovaly dva vatové tampony zastrčené do nosu a napuchlý horní ret. Zdravotní pojištění mi kupodivu umožnilo navštívit plastického chirurga, který mi frňák opravil, samozřejmě pod milosrdným vlivem anestetik.

Po propuštění z nemocnice jsem se vrátila do svého bytečku a natáhla se na gauč s hlavou pokud možno co nejvýš, aby mi splaskával otok. Aspoň jsem měla dost času na to přemýšlet, jaké to je, když vás přepadne úplně cizí člověk. Pětkrát nebo šestkrát za den jsem se dívala do zrcadla a sledovala, jak mi fialovo-rudé skvrny migrují z očních důlků na tváře. Měla jsem štěstí, že jsem nepřišla o zuby. I tak jsem několik dní všem vysvětlovala, proč vypadám jako mýval.

A oni říkali: „Jé, páni! Nechala sis konečně spravit nos. Vypadá to skvěle!“ To mě celkem překvapovalo, poněvadž k mému nosu předtím nikdo výhrady neměl, aspoň ne přede mnou. Můj ctěný frňák mi v minulosti přerazili už dvakrát, ale nikdy jsem nezískala dojem, že by snad potřeboval „spravit“. Samozřejmě jsem si za tu potupu mohla sama, ježto jsem zmiňovaný nos strkala, kam jsem neměla.

Příhoda, která zpečetila můj osud, se zpočátku jevila jako bezvýznamná. Postávala jsem v oddělení prádla v obchodním domě Nordstrom's a probírala se dámskými spodními kalhotkami. Byly v akci – tři páry za deset dolarů, takže terno pro někoho z laciného kraje, jako jsem já. No, umíte

si představit banálnější situaci? Nakupování mě nebaví, ale v ranních novinách jsem zahlédla půlstránkový inzerát a rozhodla se využít lákavou cenovou nabídku. Byl pátek, 22. dubna. To datum si pamatuju proto, že jsem den předtím uzavřela jeden případ a celé dopoledne datlovala závěrečnou zprávu.

Pro ty, kdo mě ještě neznají, připomínám, že mé jméno je Kinsey Millhoneová. Mám licenci soukromého detektiva pro oblast Santa Teresa v Kalifornii a moje detektivní kancelář se jmenuje Millhone Investigations. Převážně řeším rutinní záležitosti – prověřování osob, dohledávání nedohledatelných osobních údajů, pojistné podvody, doručování soudních obsílek a lokalizace svědků, přičemž čas od času se pro pobavení namane nějaký peprný rozvod. Jistě vám už došlo, že jsem žena – takže vlastně „detektivka“ –, což byl i důvod mého výskytu v oddělení dámského spodního prádla, a ne pánských slipů. Vzhledem ke své práci mi zločin není cizí a temné stránky lidské povahy, včetně mých vlastních, mě jen zřídka překvapí. Další informace o mojí osobě však odložím na později, abych už konečně dovyprávěla tu smutnou historku o mém nose. Nuže, každé události vždy předchází řada drobných příhod.

Z kanceláře jsem ten pátek odcházela celkem brzy, že se jako obvykle ještě stavím v bance a vyberu si peníze na příští dva týdny. Z banky jsem se přesunula do podzemních garáží nákupní galerie Passages Shopping Plaza. Zpravidla nakupuji v laciných obchodech, kde mají stojany s uniformní konfekcí vyrobenou v zemích nedotčených zákony o dětské práci. Obchodní dům Nordstrom's je v porovnání s tím učiněný palác, uvnitř je všechno senzační a elegantní. Podlahy z lesklého mramoru, ve vzduchu vůně luxusních designových parfémů. Na informačním panelu jsem si přečetla, že dámské prádlo najdu ve třetím patře, tak jsem zamířila k eskalátorům.

Když jsem došla ke slevám, nemohla jsem si nevšimnout oslnivé nabídky hedvábných pyžam v barvách drahých kamenů – smaragd, ametyst, granát a safír. Byla vyskládaná v úhledných komíncích podle velikosti a původně stála \$199,5, nyní jen \$49,95. Neodolala jsem a představila si, jaké by to bylo uléhat večer do postele v pyžamu za dvě stovky. Většinou totiž spím v otrhaném maxi-tričku. Za necelou padesátku bych si to snad mohla dovolit, říkala jsem si. Jenže co z toho, když jsem svobodná a spím sama?

Našla jsem stůl s hromadou svůdných kalhotek a začala se jimi probí-

rat, bezradná, zda si vybrat šortky, bokovky nebo brazilky, kteréžto názvy mi vůbec nic neříkaly. Moc často spodní kalhotky nenakupuju, takže začínám pokaždé od začátku. Styly se mění, zavedené série se přestaly vyrábět a řada textilek nejspíš vyhořela nebo co... Byla jsem rozhodnutá, že jakmile se mi nějaké budou líbit, koupím rovnou desately.

Stála jsem tam asi deset minut a pomalu mě přestávalo bavit přikládat si k páňvi malé krajkové trojúhelníčky a odhadovat velikosti. Zvedla jsem hlavu a zapátrala po prodavačce, jenže zrovna obsluhovala jinou zákaznici, korpulentní padesátnici na jehlových podpatcích v těsném černém kalhotovém kostýmu, který jí ošklivě zvýrazňoval tučná stehna a zadek. Prospělo by jí inspirovat se prodavačkou, která byla sice aspoň o deset let mladší, ale měla konzervativní modré šaty a rozumné placaté botky. Obě ženy stály u tyče s plastovými ramínky, na nichž visely soupravičky – krajkové podprsenky a kalhotky, které jsem vyhodnotila jako bikiny. Nedokázala jsem si představit tu tlustou ženu v bikinách, ale proti gustu žádný dišputát. Teprve až když se ty dvě rozdělily, jsem postřehla, že mladší má velkou koženou kabelu a nákupní tašku, a tudíž jde o další zákaznici. Vrátila jsem se k rozdělanému úkolu a usoudila, že velikost S bude tak akorát, šoupla do košíku pár kousků v pastelových barvách, plus pár s potiskem zvířátek, celkem za čtyřicet dolarů.

Kolem proběhla malá holčička, asi tříletá, a schovala se pod stojan s dlouhými plesovými šaty, přičemž jich pár shodila na zem. Ozval se vylekaný hlas její matky.

„Portie, kde jsi?“

Sukně plesových rób tiše zašustily; Portia se zavrtala ještě hlouběji.

„Portie?“

Na konci uličky se objevila dívččina matka, asi dvacetiletá žena, která se zjevně snažila nekřičet tak vystrašeně, jak si připadala. Mávla jsem na ni a ukázala na stojan se šaty, zpod kterých koukaly dvě baculaté nožičky v černých lakýrkách s řemínkem na patentku.

Matka šaty prudce rozhrnula a vytáhla holčičku za ruku do uličky. „Zatracená práce! Říkala jsem ti přece, ať se ani nehneš!“ Plácla ji přes zadek a vlekla k eskalátorům. Holčička si z trestu očividně nic nedělala.

Opodál stála paní, která se na mě zničehonic znechuceně obrátila a povídá: „Hanba. Někdo by měl zavolat vedoucího prodejny. Tohle je týrání dětí.“

Pokrčila jsem rameny a zavzpomínala, kolikrát mě plácla přes zadek tetička Gin. Když jsem protestovala, vždycky jen řekla, že teď mám aspoň důvod brečet.

Mou pozornost zase přilákala paní v kalhotovém kostýmu, která právě mlsně pokukovala po hedvábných pyžamech, stejně jako před chvilkou já. Jelikož jsem po nich sama toužila, získala jsem k nim téměř majetnický vztah. Podívala jsem se na ni a nevěřila vlastním očím, protože žena si dvě pyžama (smaragdové a safírové) strčila do nákupní tašky. Uhnula jsem pohledem a přemýšlela, jestli z toho vysilujícího nakupování kalhotek už nemám halucinace.

Stála jsem a na oko si prohlížela župany, ale nespouštěla jsem z očí tu ženu. Přerovnála komínky pyžam, aby zakryla mezeru, která vznikla po dvou ukradených. Náhodný pozorovatel by řekl, že vrací do původního stavu vystavené zboží, kterým se právě prohrabala. Udělala jsem to taky, když jsem si zkoušela mikiny a hledala svoji velikost.

Podívala se na mě, ale to už jsem si dávno soustředěně prohlížela župan, který jsem i s ramínkem sundala ze stojanu. Zdálo se, že ji dál nezajímám. Počínala si hodně účelně. Kdybych ji na vlastní oči neviděla při činu, vůbec by mě nenapadlo ji dál sledovat.

Až na jednu drobnou maličkost:

V dobách mých začátků – těsně po ukončení policejní akademie – jsem dva roky pracovala u Policie Santa Teresy, a tam mě během šestiměsíční zaučovací lhůty přidělili mimo jiné i na oddělení majetkových zločinů, kde se řeší případy vloupání, krádeží, zpronevěry, krádeží aut a krádeží v obchodech. Zloději, kteří kradou zboží, jsou pro majitele prodejen úplně prokletí; maloobchodní síť trátí ročně miliardy na tom, čemu se eufemisticky říká „úbytek sortimentu“. A můj policejní výcvik se nyní přihlásil ke slovu. Zkontrolovala jsem čas (bylo 17.26) a důkladně si prohlídla tu ženu, jako bych ji porovnávala s fotografiemi z policejní evidence. V krátkosti jsem se také vrátila ke druhé, mladší ženě, v jejíž společnosti jsem корпулентní dámu viděla. Po mladší už nebylo nikde ani stopy, ale nedivila bych se, kdyby v tom jely spolu.

Jelikož jsem byla té starší teď trochu blíže, přehodnotila jsem ji z padesátnice na šedesátnici. Vypadala menší než já a dobře o dvacet kilo těžší, na hlavě měla blond tupé ztužené lakem do neprodyšné helmy. V nemi-

losrdném světle zářivek bylo vidět předěl mezi růžovým obličejem a bílým krkem bez mejkapu. Mezitím se přesunula ke stolu s krajkovými body, z nichž jedno znalecky promnula mezi prsty. Rychle se rozhlídla kolem a složila bodýčko do harmoniky, záhyb po záhybu, až jí zmizelo v dlani. Ruku strčila nenápadně do kožené kabely, a když ji vytáhla, držela pudřenku, jako by sahala pro ni. Přepudrovala si nos a lehce poupravila oční stíny, bodýčko bezpečně ukryté. Ohlédla jsem se ke stojanu se soupravičkami na plastových ramínkách, kde jsem ty dvě ženy zpozorovala prvně. Stojan nápadně prořídl, z čehož jsem usoudila, že si možná ona nebo ta druhá pomohly k pár kouskům i odsud. Nerada kritizuju, ale vážně toho měla nechat, dokud mohla.

Zamířila jsem k pokladně. Položila jsem zboží na pult a pokladní se na mě vlídně usmála. Na jmenovce měla napsáno CLAUDIA RINESOVÁ, PRODAVAČKA. Znalý jsme se od vidění, protože se čas od času objevila v hospůdce u Rosie vzdálené půl bloku od mého bytu. Osobně do té špeľuňky chodím, protože Rosie je kamarádka, jinak nevidím důvod, proč by tam měl vysedávat někdo jiný, vyjma místních alkoholiků. Turisté se hospůdce vyhýbají, protože je nejen omšelá a staromódní, ale postrádá i jakoukoli atmosféru; jinak řečeno, místo jako stvořené pro lidi mého typu.

Tiše jsem ucedila směrem ke Claudii: „Prosím vás, nedívejte se tam, ale ta žena tamhle u toho stolu, ta v tom černém kalhotovém kostýmu, právě ukradla krajkové body a dvě hedvábná pyžama.“

Nenápadně stočila pohled na zákaznici. „Blondýna ve středním věku?“ „Jo.“

„Postarám se o to,“ zašeptala pokladní. Otočila se, zvedla sluchátko interního telefonu a mírně se předklonila, aby měla ženu na očích, zatímco bude telefonovat. Vyrozuměla ostrahu, jejíž agent obratem zkontroloval záběry z bezpečnostních kamer a našel si podezřelou na monitoru. Kamery byly strategicky rozmístěné tak, aby zabíraly všechna tři podlaží, necelých čtyři sta metrů čtverečních prodejních ploch. Každou kameru bylo možné natočit a přiblížit, aby šlo zlodějku sledovat, než místo zajistí někdo z prevence krádeží.

Claudia zavěsila, na tváři stále týž profesionální úsměv. „Už někoho poslali. Je o patro níž.“

Podala jsem jí kreditku a čekala, až odstraní cenovky a slevové nálepky

z mého prádla. Dala mi nákup do tašky a obešla pult, aby mi tašku podala. Nepochybně si přítomnost zlodějky uvědomovala stejně citelně jako já, byť jsme se obě snažily nedat na sobě znát, že ji sledujeme. Na protější straně se otevřely dveře výtahu. Vyšel z nich muž v tmavošedém obleku a mluvil do vysílačky. To si na sebe rovnou mohl pověsit ceduli, že je z ostrahy.

Prošel kolem dětského a miminkovského oblečení a pokračoval dál k prádlu, kde se zastavil a dal do řeči s Claudií. Tlumočila mu, co se dozvěděla ode mě, a pak prohlásila: „Tohle je pan Koslo.“

Kývli jsme na sebe.

„Jste si opravdu jistá?“ zeptal se.

„Ovšem,“ odpověděla jsem, vytáhla kopii živnostenského oprávnění a položila ji na pult, aby na ni viděl. Ačkoli se ani jeden z nás na ženu v kalhotovém kostýmu přímo nepodíval, viděla jsem, jak se jí vytrácí barva z obličeje. Zloději by si nevydělali ani na slanou vodu, kdyby nedokázali rozpoznat nebezpečí. Kromě kamer je ohrožovali ještě prodavači a personál v civilním oblečení. Vsadila bych se, že musela mít fotografickou paměť a pamatovat si každého, kdo v okolí nakupoval.

Ostatní zákazníci vypadali, že vůbec nevnímají, co se děje, já byla ale jako zhyponotizovaná. Zlodějka přeskakovala očima z agenta ostrahy na eskalátory. Přímá cesta vedla evidentně přímo přes něj. Osobně jsem jakýkoli pohyb považovala v jejím případě za nerozumný, a zřejmě i ona. Lepší bylo zůstat na místě a doufat, že hrozba časem pomine sama od sebe. Ve většině obchodů totiž platila směrnice zakazující zákazníka podezřelého z krádeže přímo konfrontovat, dokud je na území obchodu a má stále možnost zaplatit. Ženě v kostýmu tady zatím nehrozilo bezprostřední nebezpečí, přesto řada jejích bezděčných gest prozrazovala nervozitu. Koukla se na hodinky. Podívala se směrem na dámské záchodky. Vzala do ruky spodničku, chvílku si ji prohlížela a pak ji zase odložila. Věci, které ukradla, ji musely pálit jako radioaktivní uhlí, ale neodvažovala se je vrátit, aby na sebe neupozornila.

Představa, že ji zatknou, byla zřejmě tak děsivá, že jí úplně zatemnila mozek a ona si teď nevybavila ani záložní plán, který vymyslela pro případ, že se něco zvrtně. Asi nejlepší možností byl ústup na dámské toalety, kde mohla kradené zboží vyhodit do koše. Kdyby to nešlo, mohla nechat tašku taškou, vyrazit k jezdicím schodům a doufat, že venku chytne rychle

taxík. Nebude-li mít kradené zboží u sebe, budou ji muset pustit. Dokud se nepokusí odejít bez zaplacení, žádný zločin nespáchala. A to se jí zřejmě honilo hlavou, když zmizela panu Koslovi z očí a zaplula do oddělení dámských nadměrných velikostí, kde byla rázem jako doma.

Koslo se vzdaloval od pultu a záměrně ženu nesledoval. Viděla jsem, jak ji obloukem obchází a míří k ní zezadu. Claudia se bez okolků vydala k eskalátoru a sjela dolů, aby ženu při případném útěku mohla zadržet.

Zlodějka přeskakovala pohledem z místa na místo a zvažovala možné únikové cesty. Její jediná možnost byly jezdicí schody nebo požární schodiště. Vzhledem k tomu, že deset metrů za sebou měla Kosla, byly eskalátory i požární schodiště možnost spíš teoretická. Ulička před ní se rozšiřovala do prostranství před eskalátory – byly až lákavě blízko! Vykročila rázně z oddělení nadměrných velikostí a na volném prostranství zvolnila. Koslo, který šel za ní, se jejímu tempu nenápadně přizpůsobil.

Vzadu za eskalátory vedla chodba na záchodky a z ní se najednou vynořila druhá žena, ta v tmavomodrých šatech. Prudce se zarazila. Než došla starší k eskalátoru, podívaly se na sebe. Jestli jsem dosud pochybovala, že v tom jedou spolu, teď jsem si byla jistá. Pravděpodobně šlo o sestry nebo matku s dcerou a tohle byla jejich pravidelná odpolední pochůzka, cesta po krámech. V tom krátkém okamžiku jsem si stačila mladší ženu dobře prohlédnout. Blondýna, tak asi čtyřicet let, neučesané vlasy, nalíčená málo nebo vůbec. Otočila se na patě a zapadla na záchodky, zatímco starší žena vstoupila na eskalátor; Koslo sedm kroků za ní. Oba se propadli do podlahy a zmizeli mi z očí, nejprve hlava ženy a pak i jeho.

Došla jsem k zábradlí, naklonila se nad schody a dívala se, jak sjíždějí dolů do druhého patra. Žena si musela uvědomovat, že se nad ní stahují mračna, protože svírala madlo tak křečovitě, až jí zbělely klouby. Z pomalé jízdy schodů jí muselo být mdlo. Instinkt uteč-nebo-bojuj bývá zpravidla těžko potlačitelný a já žasla, jak se umí ovládat. Její společnice jí v tu chvíli nemohla pomoci. Kdyby jakkoli zasáhla, riskovala, že je chytanou obě.

Claudia mezitím čekala ve druhém patře, přímo u paty eskalátoru. Zlodějka se dívala upřeně před sebe – nejspíš v naději, že když ona neuvidí své pronásledovatele, neuvidí ani oni ji. Jakmile sjela do druhého patra, okamžitě přestoupila na další eskalátor jedoucí dolů. Claudia se připojila

hned za ni, takže se pomalé honičky obchodním domem účastnili už dva zaměstnanci. Skutečnost, že o nich zlodějka věděla, jim trochu snižovala výhodu hry na domácím hřišti. Hra už ale byla rozehraná a nebylo možné ji ukončit. Úzkou štěrbinou mezi eskalátory jsem viděla dolů do prvního podlaží, do oddělení obuvi – a odtud byl už jen krůček k posuvným dveřím vedoucím na ulici. Trojici na schodech jsem nechala na pospas jejich osudu. Starší žena už mě netrápila. Můj zájem totiž vzbudila její společnice.

Došla jsem na chodbu vedoucí na dámské záchodky. Doufala jsem, že tam třeba ještě bude, ale mohla mi proklouznout, zatímco jsem sledovala její parťáčku. Vpravo vedle sebe jsem měla mateřský koutek, kde mohly maminky v klidu nakojit děti, vyměnit jim smradlavé plínky nebo se zhroutit do čalouněné pohovky. Ale nikdo nikde. Za protějšími dveřmi se táhla řada umyvadel se zrcadly, zásobníky papírových ručníků a mýdla a plastovými odpadkovými koši. Jakási Asiatka si právě pod tekoucí vodou oplachovala ruce od mýdla, ale kromě ní už jsem žádnou další zákaznici neviděla. Ozvalo se spláchnutí a vzápětí vyšla z kabinky mladší z obou žen. Na hlavě jí seděl červený baret a přes šaty si přehodila bílé lněné sako. Také pořád vláčela nákupní tašku a koženou kabelu. Jediná zvláštnost, které jsem si na ní nyní všimla, byla vodorovná jizva mezi bradou a dolním rtem, jako by kdysi spadla a prokousla si bradu. Šlo o starou jizvu – takovou bílou čárku, věčnou připomínku pádu z houpačky či nárazu na roh stolu, zkrátka nějakého památného dětského karambolu. Když mě žena mījela, odvrátila obličej. Jestli si mě pamatovala z oddělení prádla, nedala to na sobě nijak znát.

Tvářila jsem se dál neutrálně a zamířila do kabinky, odkud právě vyšla. Neomylně jsem vyhmátla odpadkový koš zabudovaný ve stěně, sloužící k odhození použitých hygienických pomůcek. V koši jsem našla šest cenovek odštířených ze zboží. Slyšela jsem, jak se žena vzdaluje. Dveře dámských záchodků se zavřely. Vyběhla jsem z kabinky a malinko je pootevřela. Neviděla jsem ji na chodbě, ale věděla jsem, že nebude daleko. Pokračovala jsem tedy ke dveřím do nákupní galerie, z nichž jsem vykoukla doprava. Žena stála před výtahy, prst na přivolávacím tlačítku se šipkou dolů. Najednou zvedla hlavu, což jsem udělala i já, protože se z prvního podlaží ozvalo pronikavé zahoukání, *huúúúp*. Starší z obou žen patrně musela projít východem se zabudovaným čidlem a spustit poplach. Tím,

že vyšla na ulici, konečně umožnila muži z ostrahy, aby ji zadržel a požádal, ať se s ním vrátí zpátky dovnitř.

Mladší žena zběsile mačkala přivolávací tlačítko, jako by díky rychlému mačkání přijel výtah dřív. Dveře výtahu se otevřely a z nich vyšly dvě těhotné ženy s kočárky. Zlodějka se mezi nimi doslova prodrala a jedna z maminek se za ní našťavaně ohlédla. Do toho přibíhala další zákaznice, která evidentně nechtěla, aby jí výtah ujel. Jedna z těhotných žen jí proto přidržela dveře. Přibíhající zákaznice se na ni vděčně usmála a s nezřetelným poděkováním nastoupila. Výtah se zavřel a dvě těhotné maminky zamířily k oddělení dětských oděvů.

Rychle jsem vyrazila k požárnímu východu. Zadkem jsem přimáčkla takové to madlo, co slouží jako klika, a vběhla na požární schodiště. Pádila jsem dolů po schodech a občas je brala po dvou, abych byla dole co nejrychleji. Při tom jsem zvažovala, jaké únikové možnosti se nabízejí ženě v baretu. Mohla dojet výtahem do druhého nebo prvního podlaží, anebo až úplně dolů do podzemí, kde byly garáže. Pokud věděla, že ji sleduju, mohla vystoupit ve druhém podlaží a vyjet po eskalátorech zas do třetího a doufat, že mě setřese. Na druhou stranu se ale nejspíš chtěla co nejdřív dostat z obchodního domu, a tak pro ni zjevnou volbou bylo první nadzemní podlaží. Jakmile by se totiž ocitla na rušné nákupní zóně, mohla shodit baret i sako s vědomím, že než já se dostanu k východu, splyne s davem. Doběhla jsem do druhého podlaží, provedla jednu rychlou plavnou otočku a pokračovala dál po schodech dolů. Zatímco se mé kroky rozléhaly schodištěm, napadla mě ještě jedna možnost: jestli žena přišla do obchodního domu krást, mohlo se jí hodit i auto, do jehož prostorného kufru by tašky s kradeným zbožím naskládala. Už mockrát jsem se setkala s tím, že zloději odnesli plné tašky do auta a dali si repete.

Doběhla jsem tedy dolů, minula východ a utíkala po schodech do garáží. Poslední krátké schody jsem zvládla na dva skoky. Ústily do nepříliš prostorné chodby s kobercem, odkud vedly skleněné dveře do jakýchsi kanceláří. Když jsem došla ke vchodu do garáží, dveře se přede mnou samy rozesunuly a zase se za mnou úslužně zavřely. Zastavila jsem se a rozhlédla se po prostorném podzemním parkovišti. Stála jsem v takovém slepém výklenku, kde bylo pár parkovacích míst, všechna beznadějně obsazená, jelikož to bylo blízko k východu i do kanceláří. Dívala jsem se,

jak auta zoufale krouží po parkovišti a hledají volné místo. Všude někdo stál a žádná zadní světla nedávala tušit, že se někdo chystá vyjízďet.

Došla jsem do uličky, odkud jsem dohlédla na konec garáží, kde se zvedal výjezd na ulici. Celý prostor osvětlovalo několik neonů připevněných k nízkému betonovému stropu. Nikde se neozývaly kroky. V pravidelných intervalech vyjížděla a přijížděla auta. U příjezdu bylo třeba zastavit, stisknout tlačítko a počkat na vysunutí lístku. U výjezdu se lístek předkládal živému člověku, který zkontroloval datum a čas, a případně vybral parkovné. Nejbližší výjezd byl napravo kousek ode mě, krátká serpentina ústící na Chapel Street. Na ceduli tam stálo POZOR CHODCI! ZÁKAZ ODBOČENÍ VLEVO. Zatímco jsem čekala, projela kolem mě dvě auta – jedno nahoru a jedno dolů. Podívala jsem se na to odjíždějící, ale žena za volantem neseseděla.

Slyšela jsem někoho nastartovat. Zamžourala jsem a naklonila hlavu ve snaze rozpoznat, odkud zvuk vychází. V šedém příšeří betonových garáží to bylo téměř nemožné. Otočila jsem se a asi šest metrů za mnou se rozsvítila červená koncová světla a bílé couvačky. Z parkovacího místa vyjel černý mercedes, prudce zatočil a začal couvat směrem ke mně. Za volantem seděla mladší z obou žen, ruku zapřenou za opěradlo spolujezdce. Zírala na mě a kličkovala ve snaze zaměřit cíl. Zadek mercedesu rudě zářil a řítil se na mě překvapivou rychlostí. Uskočila jsem mezi dvě stojící auta a praštila se při tom do holeně o nárazník. Zavrávala jsem a upadla. Stačila jsem si pod sebe strčit pravou ruku, takže jsem upadla na rameno. Pracně jsem vstala.

Žena mezitím zařadila rychlost a se skřípěním pneumatik vyrazila k výjezdu. Ještě musela zastavit u hlídače a podat mu parkovací lístek, ale já se belhala kdovíkam vzadu bez šance ji dohnat. Hlídač se podíval na lístek a mávl na ni, že může jet. Evidentně si vůbec nevšiml, že se mě právě pokusila převálcovat. Zvedla se závora a zlodějka se na mě přes rameno vítězoslavně usmála. Pak vyjela nahoru a odbočila vlevo.

Stála jsem, zkroucená bolestí. Předklonila jsem se a opřela se rukama o kolena. Matně jsem si uvědomovala, že mám ošklivě odřenou pravou ruku a že mi z ní teče krev. I holeně, taky pravá, mě bolela a bylo jasné, že tam budu mít modřinu a že mi to asi i opuchne.

Zvedla jsem hlavu, protože ke mně přistoupil nějaký muž a podával mi kabelku. Tvářil se ustaraně. „Jste v pořádku? Ta ženská vás málem srazila.“

„Nic mi není. Nedělejte si starost.“

„Nemám radši zavolat ostrahu? Myslím, že byste to měla aspoň hlásit.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Všiml jste si poznávací značky?“

„Hm, tak to ne, ale byl to Lincoln Continental. Tmavomodrý, jestli to nějak pomůže.“

„Dobrej postřeh,“ řekla jsem. „Díky.“

Jakmile odešel, sebrala jsem se a šla najít svoje auto. V holeni mi bušilo a pravou dlaň jsem měla odřenou a plnou kamínků. Na to, jak vysokou cenu jsem zaplatila, jsem toho tedy moc neměla. Tolik k výpovědím očitých svědků. Věděla jsem, že šlo o černý mercedes – bez ohledu na to, co říkal pán –, ale poznávací značku jsem nezachytila. Do hajzlu.

O patnáct minut později jsem už odbočovala z Cabana Boulevardu k nám na Albanil Street. Zaparkovala jsem mustanga o ulici dál, než bydlím, a domů se dobelhala pěšky. Cestou jsem si pořád přehrávala tu příhodu. Je neuvěřitelné, kolik toho člověku unikne, když se ho někdo chystá fatálně nabourat. Nemělo smysl si vyčítat, že jsem si nevšimla poznávací značky. Dobře, tak jsem si za to trochu nadávala, ale zase jsem to zbytečně nepřeháněla. Mohla jsem leda doufat, že se podařilo zatknout ženu v kostýmu a že jí teď v okresní věznici snímají otisky, fotografují ji a sepisují s ní protokol. Jestli byla začátečnice, noc ve vězení ji mohla z touhy krást vyléčit. Jestli byla zkušená profesionálka, mohla si dát aspoň na chvíli voraz, přinejmenším než ji předvolají k soudu. I její mladší kamarádka snad dostala lekci.

Když jsem procházela brankou, všimla jsem si, že Henry vynesl pytle se smetím k obrubníku, třebaš popeláři jezdili až v pondělí. Branka se za mnou s vrznutím zavřela a já pokračovala po pěšince dozadu k sobě. Odemkla jsem a odložila kabelku na barovou stoličku v kuchyni. Rozsvítila jsem stolní lampu a vyhrnula si nohavici, abych se podívala na to svoje zranění – a okamžitě jsem zalitovala. Na holeni jsem měla hrbolek tvrdý jako kost. Podivně se leskl a byl ověšený dvěma velikánskými modřinami barvy lilku. Nebaví mě hrát si na honěnou s luxusní limuzínou. Nebaví mě uskakovat mezi dvě auta, nejsem kaskadér. Takhle zpětně jsem byla ještě našťvanější. Víím, že mezi lidmi panuje přesvědčení, že je potřeba si odpouštět. Ale čistě mezi námi, jsem sice velký fanda odpouštění, ale nejdřív chci dostat příležitost vyrovnat účty.

Zamířila jsem přes terasu k Henrymu. Svítil v kuchyni a měl otevřené prosklené dveře, i když zakryté sítí proti hmyzu. Ucítla jsem libou vůni hráškové polévky bublající na sporáku. Henry s někým telefonoval. Zatu-
kala jsem na rám síťových dveří, aby věděl, že tam jsem. Zamával na mě, a když jsem ukázala na háček sítě proti hmyzu, natáhl telefonní šňůru, co nejvíc to šlo, a háček uvolnil. Zase se vrátil k hovoru, v ruce obálku s letenkami: „Přes Denver. Budu hodinu a půl čekat na přestup. Přiletím tedy až ve 3.05. Zpáteční letenku jsem zatím nerezervoval; uvidím, jak se to vyvine.“

Pak se odmlčel a nechal mluvit člověka na druhém konci drátu, ale ten tak strašně hulákal, že jsem i já slyšela, co říká. Henry si přidržel sluchátko dál od ucha. Ovíval se při tom obálkou a obracel oči v sloup.

Po chvilce dotyčným skočil do řeči: „To je v pořádku. Tím se netrap. Vždycky si můžu vzít taxíka. Když tě tam uvidím, tak fajn. Když ne, tak se seberu a přijedu k vám.“

Ještě chvilku se takhle bavili a Henry mě při tom chytil za ruku, obrátil ji dlaní nahoru a tázavě se podíval na odřeninu. Aniž přestal telefonovat, hodil obálku s letenkou na linku, otevřel šuplík a vytáhl lahvičku kyslič-
níku a krabičku vatových tamponů.

Když domluvil, zavěsil a ukázal mi na židli. „Jak sis to udělala?“

„To je na dlouhé vyprávění,“ odpověděla jsem a aspoň v kostce vylíčila příhodu se zlodějkami v obchoďáku a můj pokus o zadržení mladší z nich v garážích. „Měl bys vidět mou holeň,“ dodala jsem. „Vypadá, jako by mě přes ni někdo přetáh hasákem. Zvláštní, že ani nevím, jak se mi to stalo. V jedný chvíli se řítla autem přímo na mě. Pak jsem najednou ve vzdu-
chu a uskakuju jí z cesty.“

„Nevěřím, žeš ji pronásledovala. Cos s ní chtěla dělat, zatknout ji?“

„Neměla jsem to dopředu promyšlený. Prostě jsem doufala, že si zapamatuju poznávací značku, jenže smůla,“ povzdychla jsem si. „A co ty? Chápu správně, že se chystáš na výlet?“

„Letím do Detroitu. Nell upadla. Lewis mi kvůli tomu ráno volal a probudil mě.“

„Upadla? To k ní moc nesedí. Vždycky byla pevná jako skála.“

Namočil vatový tampon do kysličníku a očistil mi odřeninu. Trošku při tom napěnila. Už mě to nebolelo, ale bylo příjemné nechat se ošetřovat

s takovou mateřskou péčí. Henry se zamračil. „Otevírala konzervu tuňáka a kocour se jí motal mezi nohama. Znáš je, co dovedou. Chtěla mu žrádlo vyklopit do misky, zakopla o něj a spadla na bok. Lewis říká, že to byla rána jak při baseballovým odpalu. Zkusila se zvednout, jenže to tak strašně bolelo, že kluci zavolali záchranku. Z pohotovosti ji převezli rovnou na chirurgii, odkud mi Lewis právě volal. Hned ráno jsem telefonoval tady k nám do cestovky a ta hodná slečna, co s ní vždycky všechno vyřizuju, mi rezervovala první volný let.“

„A co ten kocour? Nevěděla jsem, že mají kocoura.“

„Vidíš, a já myslel, že to víš. Toulavej. Charlie se ho ujal před měsícem. Byl podle všeho kost a kůže, taky nemá ocas a chybí mu kus ucha. Lewis ho chtěl dát do útulku, ale Charlie s Nell ho přehlasovali. Lewis viděl klasicky všechno hned černě – prašivina, nemoc z kočičího škrábnutí, septikémie, paraziti – a pochopitelně když se ráno stalo to neštěstí, byla to voda na jeho mlýn. Ani nevím, kolikrát mi do telefonu opakoval, ‚já to říkal.‘“ Henry vrátil vatu s kysličníkem do lékárníčky.

„Ale Nelly je v pořádku?“

Henry zdráhavě zakolébal dlaní. „Lewis říkal, že jí dali do stehenní kosti pětaticet centimetrů dlouhý titanový implantát. Předpokládám, že si poleží pár dní v nemocnici a pak ji pošlou na rehabilitaci.“

„Chudinka malá.“

Henryho sestře Nell bylo devadesát devět let a vždycky byla zdravá jako rybička, navíc nejenom tak obyčejně čiperná, ale neskutečně energická a rázná. Co pamatuju, tak v nemocnici byla naposled před devatenácti lety, kdy se jí přihlásily nějaké ženské obtíže a musela si nechat odstranit dělohu. Prohlásila tehdy, že je v osmdesáti sice naprosto smířená s faktem, že už nebude mít děti, ale i tak ji mrzí, že o orgán přišla. V životě jí nic nevyoperovali, a tak doufala, že odejde z tohoto světa celá a s „plnou výbavou“, jak sama řekla. Nell se nikdy nevdala ani neměla děti. Místo toho jí zůstali na krku čtyři mladší bratři a komplikovali jí život stejně, jako to obyčejně dělají děti. Henry, nejmladší z nich, měl ze všech sourozenců k sestře asi nejbliž. Ti dva byli jako pilíře podpírající ostatní tři. Henry byl hned po Nell druhá hlava rodiny. A v mém životě nakonec zastával tuhle roli také.

William, který byl v osmadvadesáti o rok starší než Henry, se před

čtyřmi lety přestěhoval k nám do Santa Teresy, kde se vzápětí oženil s mou kamarádkou Rosie, která vlastní a provozuje tu hospůdku neda-leko, kam občas zajdu. Lewis a Charlie bydleli dál doma a byli dokonale soběstační. S dočasnou neschopností Nell se však jen těžko smířovali. Byli zvyklí, že za všechno zodpovídá ona, že o všem rozhoduje, dokonce i o jejich životě. Pokud by Nell tuhle roli přestala zastávat, byli by Char-lie s Lewisem nahraní.

„A v kolik ti to letí?“

„V šest třicet. To znamená, že budu vstávat v půl pátý, ale naštěstí se můžu dostat v letadle.“

„A William letí s tebou?“

„Rozmluvil jsem mu to. Stěžoval si na žaludek a to, co se stalo Nell, ho úplně vyvedlo z rovnováhy. Kdyby jel se mnou, měl bych nakonec na krku pacienty dva.“

William byl od přírody hypochondr, takže jakmile přišlo na nemoci a churavění, ocital se na tenkém ledě. Henry říkal, že když šla Nell na tu hysterektomii, měl William měsíc břišní křeče, až mu nakonec diagnos-tikovali IBS, syndrom dráždivého tračnicku.

„Ráda tě na letiště zavezu,“ nabídla jsem se.

„Bezva. Aspoň nebudu muset nechávat auto někde na parkovišti.“ Dal předehrát troubu a upřel na mě modré oči. „Jak to vidíš dneska s večerí?“

„Na to zapomeň. Nechci, aby sis se mnou přidělával starosti. Už máš sbaleno?“

„Ne, ještě ne, ale taky musím něco jíst. Až se najíme, vytáhnu si kufr. Navíc se mi ještě suší prádlo v sušičce, takže to stejně moc neurychlím. Chardonnay je v lednici.“

Nalila jsem si trochu vína, vytáhla starou broušenou skleničku a nasy-pala do ní pár kostek ledu. Henry má svou oblíbenou whisky v kredenci nad dřezem, tak jsem mu nalila na tři prsty, koukla na něj a on palcem a ukazovákem ukázal: „Ještě tolik vody.“

Dolila jsem vodu a sklenku mu podala. Po troškách upíjel, zatímco po-kračoval v přípravě večere.

Já prostřela na stůl. Henry vytáhl z mrazáku čtyři domácí rohlíky a položil je na pečicí plech. Jakmile trouba zapípala, dal je dovnitř a nastavil čas. Henry je dávno v důchodu, ale dřív dělal pekaře, takže věčně peče

chleba, housky, sušenky, koláče a skořicové rohlíčky, které jsou tak dobré, že z nich slintám.

Posadila jsem se ke stolu a pohledem zavadila o seznam věcí, které Henry potřeboval zařídit před odjezdem. Noviny už měl odškrtnuté, taky si vyzvedl věci z čistírny a přeobjednal se k zubaři. Konkrétně tenhle bod seznamu vykouzllil na jeho tváři úsměv. Henry totiž nesnáší zubaře a návštěvu u něj odkládá, jak to jen jde. Dál si odškrtl vyvalení popelnic a nastavení časovače na rozsvěcení a zhasínání světel v domě a taky měl už vypnutý přívod vody k pračce, aby za jeho nepřítomnosti nedošlo ke katastrofě. Nadto měl v úmyslu požádat mě, abych mu chodila zalévat kytky a jednou za dva dny to u něj doma zkontrolovala, jestli je všechno v pořádku. Pak už byl hotový salát a Henry nandával polévku do misek. Jídlo jsme jako obvykle zhltili, jako bychom chtěli zlomit světový rekord. Já osobně k tomu měla blíž.

Po večeři jsem pomohla s nádobím a pak se odloukala k sobě s taškou plnou potravin podléhajících rychle zkáze, jimiž mě Henry podaroval.

Ráno jsem vstala v 5.00, vyčistila jsem si zuby, opláchla obličej a natáhla si na mokrou hlavu pletenou čepici, poněvadž jsem měla vlasy na jedné straně splácle, na druhé líznuté od krávy. Jelikož byla sobota, vynechala jsem obligátní ranní běh, ale stejně jsem si vzala tepláky a tenisky, protože to bylo jednodušší. Když jsem vyšla ze dveří, Henry už mě čekal na zadní verandě. Vypadal úchvatně, jak jinak: na sobě plátáky a bílou klasickou košili, přes to modrý kašmírový svetřík. Světle šedé, vlastně spíš bílé vlasy měl ještě trochu vlhké po sprchování a slušivě sčesané na stranu. V duchu jsem viděla všechny ty „zachovalé vdovy“ na letišti, jak se perou o to, která bude sedět vedle něj.

Dvacetiminutovou cestu jsme strávili v družném rozhovoru; pomohl mi zahnat chmury, jenže ty se mě zase zmocnily, jen jsem Henryho nechala v odbavovací hale. Ujistila jsem se, že se let neopozdí, a pak už jsem mávala a snažila se spolknout knedlík, co se mi udělal v krku. Na drsnou soukromou vyšetřovatelku teda fakt těžce nesu loučení. Doma jsem si zase zula tenisky a svlíkla tepláky, zalezla si do postele a přitáhla si peřinu až k bradě. Když jsem konečně zavřela oči a usnula, plexisklové střešní okno nad mou postelí vypadalo jako růžovo-modrá olejomalba zachycující svítání.

Probudila jsem se v 8.00, osprchovala se, hodila na sebe obvyklé džíny a rolák a vklouzla do vysokých bot. Misku cereálií jsem snědla u ranních

televizních zpráv a po snídani ji umyla. Ani v novinách, ani v televizi nepadla zmínka o včerejší krádeži v obchodním domě, dokonce ani ve stručném sloupcu na vnitřní dvojstránce. Přitom bych se celkem ráda dozvěděla, jak se ta ženská jmenovala a kolik jí bylo let, plus aspoň náznak toho, jak to s ní nakonec dopadlo. Zatkli ji a odsoudili, nebo ji z obchodu vyhodili s doporučením, ať už se nevrací? Obchodní domy zastávají různou politiku, počínaje varováním až po trestní oznámení – a k tomu jsem se v tomhle případě fakt přikláněla.

Těžko říct, proč jsem si myslela, že si ta drobná potyčka vyslouží pozornost sdělovacích prostředků. Denně dojde k řadě zločinů, a noviny ani televize jim nevěnují pozornost. Drobné krádeže a přeapadení se sotva dostanou na poslední stranu, kde je sloupek vyhrazený vloupáním s namátkovým seznamem ukradených věcí. Ještě tak vandalismus si sem tam vyslouží půlpalcový titulek; ovšem to, jestli se místní sprejeři dočkají svojí slávy, záleží na politické situaci. Daleko spíš se nakonec píše o korupci a finančních podvodech, na něž často upozorňují v dopisech čtenáři, rozhořčení hrabivostí úředníků či firem. Moje zlodějka a její spolupachatelka byly patrně dávno v trapu a zůstala po nich jen moje naražená holeň, ublížený svědek jejich hanebnosti. V dohledné budoucnosti jsem proto byla připravená neminout pohledem jediného kolemjdoucího, natož černý mercedes sedan, a v duchu jsem si už brousila své kovem vyztužené špičky bot.

S hlavou plnou podobných myšlenek jsem naložila do auta čisticí prostředky a pomůcky, připravená udělat ze soboty sanitární den. Do kanceláře jsem dorazila v 9.00, šťastná jako blecha, že jsem našla místo na zaparkování přímo před domem. Byly časy, kdy jsem zaměstnávala úklidovou firmu Mini-Maids. Chodili mi do kanceláře uklízet jednou týdně. Většinou přišli čtyři, ale pokaždé jiní čtyři. Nosili stejná firemní trička, vyzbrojení byli mopy, prachovkami, vysavači a dalšími domácími potřebami. Úplně poprvé u mě strávili hodinu a provedli to opravdu důkladně. Ochetně jsem jim zaplatila padesát dolarů, protože okna se jen blýskala, všechny vodorovné povrchy jakbysmet a koberec byl tak čistý, jako jsem ho v životě neviděla. Při každé další návštěvě dobu provádění prací zkracovali, až se dostali na patnáct minut, po kterých prchali na další zakázku, jako by jim šlo o život. A ještě ke všemu se většinu té doby, co u mě byli, jen tak vybavovali. Po jejich odchodu jsem našla na parapetu mrtvou

mouchu, ze stropu visela pavučina a na lince v kuchyňce zůstalo rozsypané kafe (nebo že by mravenci?). Spočítala jsem si, že při padesáti dolarech za čtvrt hodiny (strávené tlacháním a chichotáním) to dělalo dvě stě dolarů na hodinu, což bylo čtyřikrát víc, než jsem vydělávala já. Proto jsem jim dala výpověď – slušně, ale ráda, že ušetřím – a rozhodla jsem se, že do kanceláře budu docházet na úklid sama.

Právě když jsem vytahovala z kufru auta vysavač, jsem si všimla, že na schodech přede dveřmi sedí chlapík a pokuřuje cigaretu. Džíny měl na kolehou vybledlé a hnědé koně okopané. Jinak měl široká ramena, modrou saténovou košili do pasu rozepnutou a rukávy vyhrnuté k bicepsům. Na pravé ruce měl vytetované psacím písmem jméno Dodie. Chvilku jsem tápala, ale pak jsem si přece jen vzpomněla.

Usmál se a v jeho ostře řezaném obličejí se zaleskly zlaté zuby. „Vy mě nepoznáváte,“ poznamenal, než jsem k němu došla.

„Ale jo, poznávám. Jste Pinky Ford. Když jsem o vás slyšela naposled, tak jste byl ve vězení.“

„Od května jsem venku. Příznávám, v pátek mě sice sebrali za řízení pod vlivem, ale zas mě pustili. Od toho jsou nakonec kamarádi, aspoň tak to vidím já. No nic, ráno jsem něco vyřizoval ve vězení, a když už jsem byl poblíž, řek jsem si, že se stavím a poptám se, jak se máte. Tak jak se máte?“ Hlas měl nakrápělý od letitého kouření.

„Dobře. Dík za optání. A vy?“

„Docela fajn,“ řekl. Vysavače si zjevně nevšímal a já neměla potřebu nic vysvětlovat. Ostatně mu nebylo nic do toho, jestli dělám ještě na půl úvazku uklízečku. Odhodil cigaretu, vstal a oprášil si kalhoty. Byl zhruba stejně vysoký jako já, metr šedesát osm, šlachovitý, nohy do „O“, protkané žilami jako potrubím. V mládí býval žokej, dokud ho jednou kůň ošklivě neshodil. Pak si Pinky našel jinou práci. Kouřit začal v deseti letech a zůstal u toho zlozvyku celý život, protože to byl způsob, jak si udržet váhu pod sedmapadesáti kily, včetně ostruh, jak vyžadovala pravidla Kentucky Derby, kterého se dvakrát účastnil. To bylo ještě předtím, než se od něj odvrátila štěstěna. Kouřil dál ze stejného důvodu, z jakého kouří většina zločinců – aby nějak zabil čas v base.

Odložila jsem vysavač a odemkla, a při tom s ním dál mluvila přes rameno: „To máte štěstí, že jste mě tu chytil. O sobotách tu obvykle nebývám.“

Pustila jsem ho do dveří jako prvního a všimla si, že kulhá nějak víc než dřív. Tušila jsem, jak na tom asi je. Pinkymu bylo něco přes šedesát, vlasy měl černé jako uhel a stejně tak i obočí, kolem úst hluboké rýhy a pod nosem knírek doplněný náznakem bradky. Okolo zápěstí měl bílý proužek od hodinek.

„Chtěla jsem zrovna postavit na kafe, dáte si taky?“

„To neuškodí.“

Poté, co ho pustila vášeň pro koně, nastoupil dlouhou a neslavnou dráhu kapsáře. Slyšela jsem, že nakonec se dal snad i na bytařinu, ale neměla jsem to potvrzené. Právě on mi věnoval kožené pouzdro s parádní sadou šperháků, dosti nezbytnou pomůcku, pro niž jsem sahala, kdykoli mě od pravdy či od důkazu dělil bytelný zámek.

Když byl ve vězení, tak si mě najal, protože mu dělala starosti manželka, výše zmiňovaná Dodie. Měl pocit, že ho podvádí se sousedem. Byla mu však věrná (aspoň podle mých zjištění), což jsem zkonstatovala po měsíci stráveném jejím sledováním. Šperháky mi dal Pinky místo peněz, protože k těm přišel nezákonně a musel je vrátit.

„Proč zlodějina?“ zajímala jsem se tehdy.

Plaše se usmál. „Tak nějak přirozeně. Víte, jsem totiž hubenej a mrštněj jako kočka. Dokážu se protáhnout, kudy by se jinej chlap neprotáh. Je v tom daleko víc tělocviku, než byste si myslela. A já zvládnu udělat klidně sto kliků na jedny ruce. Padesát na levý, padesát na pravý.“

„To jste dobrej,“ řekla jsem.

„No, je na to takovej figl, co mě naučil jeden týpek v Soledadu.“

„Tak to mi budete muset někdy ukázat.“

Zapnula jsem překapávač a vrátila se ke stolu, kde jsem se posadila do otočné židle a zapřela se nohama o desku stolu. Pinky dál stál a rozhlížel se po kanceláři, jako by hledal, kde asi tak schovávám cennosti.

Kroutil hlavou. „Tomu říkám úpadek. Posledně, když jsme se viděli, jste měla kancelář na State Street. Fakt hezký místo. Moc hezký. Tohle – no nevím. Čekal bych vás na lepší adrese.“

„Díky za kompliment,“ odsekla jsem. Ale od Pinkyho to člověk nemohl brát jako urážku. Možná byl opakovaně trestaný, ale z neupřímnosti ho nikdo vinit nemohl.

Když byla káva hotová, nalila jsem každému hrneček. Podala jsem mu ten

jeho a zase si sedla. Pinky se konečně také posadil, do jednoho z křesílek pro hosty, a několikrát usrkl horkou kávu. „Hm, dobrý. Mám rád silný kafe.“

„Díky. A jak se vede Dodie?“

„Dobře. Má se skvěle. Dala se teď na prodej, je podnikatelka.“

„A co prodává?“

„Žádný podomní obcházení, kdepak. Je kosmetická poradkyně, dělá pro velkou firmu, Glorious Womanhood. Možná jste o nich slyšela.“

„Myslím, že ne,“ odpověděla jsem.

„No, tak jsou větší než Mary Kay. A jsou to křesťani. Dodie vždycky uspořádá večírek pro partu ženských, ne u nás doma, ale někde, kde se vaří a je tam obsluha. Pak následuje předváděčka, při které ukazuje lidem produkty, co si můžete přímo na místě objednat. Minulej měsíc trumfla v počtu prodejů oblastní manažerku.“

„Tak to si podle všeho vede dobře. Vážně zírám.“

„Já taky. Myslím, že tu oblastní manažerku z toho málem ranilo, protože ji v prodejkách ještě nikdo nepřekonal, ale Dodie je fakt cílevědomá, teda když se do něčeho pustí. Jak jsem nebyl doma, bejvala věčně skleslá a v depresi. Furt jenom seděla a čuměla na bednu a cpala se nezdravým tučným jídlem. Telefonovali jsme si a já se snažil ji nějak motivovat – víte jak, trochu jí pozvednout sebevědomí –, ale moc to nezabíralo. Pak se nějak doslechla o týhle příležitosti; je to taková jako franšíza nebo něco na ten způsob. Moc jsem se tím tehdy nezabíral, protože Dodie nikdy předtím u ničeho dlouho nevydržela, ale tohle je jiný. Loni si dokázala vydělat tolik, že si koupila nověj cadillac a přihlásila se na výletní plavbu.“

„A kampak?“

„Po Karibiku... Svatej Tomáš... a tam někde kolem. Letí se letadlem do Fort Lauderdale a dál je to lodí.“

„A vy jedete s ní?“

„No jasně. Teda jestli se postavím na vlastní nohy. V životě jsme spolu nebyli na dovolený. Jenže to se těžko plánuje, když nevím, jestli zas nebudu v kriminále. Víte, nechci na ní bejt v tomhle případě finančně závislej. Cesta je sice zaplacená, ale jsou tu i další výlohy – výlety na pobřeží a taky chci zajít do lodního kasina, až budem na moři. Navíc dva ze šesti večerů budem potřebovat slavnostní oblečení, takže si budu muset někde v půjčovně sehnat smoking. Dokážete si to představit? A to jsem se

zařek, že radši umru, než bych si na sebe vzal kvádro, ale Dodie je hrozně nadšená ze šatů, co si ušila. Teda ne že by mi je ukázala. Tvrdí, že by to znamenalo smůlu, trochu jako vidět nevěstu ve svatebních šatech před obřadem. Má to snad bejt kopie šatů, co měla Debbie Reynoldsová na Academy Awards. Je dost dobře možný, že Dodie vyhlásěj Nejkrásnější ženou plavby.“

„No, to by bylo něco!“ podotkla jsem a nechala ho dál mluvit. Věděla jsem, že má nějaký problém – proč by jinak přišel? –, ale říkala jsem si, že čím víc na něj budu tlačit, tím dřív budu v koupelně drhnout záchodovou mísu. A to mohlo klidně počkat.

„No nic, chodím zbytečně kolem horký kaše...“

„To jsem si všimla.“

„Jde o snubní prstýnek mé ženy... jeden-a-půl-karátovej briliant zasa-zenej do platiny; má cenu tři tisíce dolarů. Vím to, poněvadž jsem ho dal sám ocenit dva dny po tom, co jsem k němu přišel. To bylo v Texasu, už to bude nějakej ten pátek. Nenosila ho, protože tvrdí, že ho má na prstě moc volně, a bojí se, aby jí nesklouzнул při mytí rukou.“

„Nemůžu se dočkat, až se vymáčknete.“

„No jo, to je právě to. Dodie hrozně zhubla. Vypadá jako nějaká modelka, akorát s krapet křivejma zubama. Vy si na ni asi nepamatujete, ale dřív bejvala... nechci říct přímo tlustá, ale tak nějak kulatější. Za posledních patnáct měsíců ale shodila skoro třicet kilo. Vrátil jsem se z kriminálu, a málem jsem ji nepoznal, jak dobře vypadá.“

„Pane jo! Mám ráda příběhy se šťastným koncem. Jak se jí to povedlo?“

„Nějaký dietetický preparáty, běžně dostupný, poněvadž se vlastně nejedná o léky, takže to ani nekontroluje FDA. Je tak nabuzená, že se normálně zapomíná najíst. Musí pořád něco dělat, jinak by jí z toho nadbytku energie hráblo. Vedlejší účinkem je, že máme doma vyšůrováno jak nikdy. Zničehonic se třeba sebere a umeje všechny vokna v celým baráku, zvenku i zevnitř. Takže si ten prstýnek dala do šperkovnice a od té doby na něj nešáhla. Teď si ho chce nechat zmenšit, aby si ho mohla vzít na tu plavbu. A nemůže ho nikde najít, takže je z toho celá pryč. Slíbil jsem jí, že se po něm podívám.“

„Dal jste ho do zastavárny?“

„Jo, přesně. Nechci ji zase zklamat, ale problém je, že nemám skoro peníze a práce se dneska těžko hledá. A vážně nechci tahat peníze ze žen-

ský, kterou miluju. Akorát že moje schopnosti skýtají fakt nulový uplatnění. Stalo se, že jsem potřeboval prachy a tím prstenem jsem se zaručil za čtyřměsíční půjčku. Bylo to loni na jaře, když mě pustili ze Soledadu. Jel jsem do Santa Anity sázet na koníčky. A jak nebejvám moc soustředěnej a furt se zapomínám... no, prostě jsem náladovej a někdy jsem myšlenkama jinde.“

„Nechte mě hádat. Prohrál jste boty i kalhoty a potřebujete ten prsten získat zpátky, než Dodie zjistí, co se stalo.“

„Vy jste vážně hlavička. Peníze jsem nesehnal, tak jsem aspoň zaplatil úrok a prodloužil termín splatnosti o další čtyři měsíce. Jenže už uplynuly a v úterý vyprší i desetidenní lhůta z milosti. Když nezaplatím, už ten prsten nikdy nevidím, a to by mi zlomilo srdce. A jí pochopitelně taky, až by na to přišla.“

„Kolik?“

„Dvě stovky.“

„To jste dostal za prsten, který má cenu tři tisíce?“

„Bohužel. Zastavárník mě natáh, ale prostě jsem neměl na vybranou. Nemůžu si půjčovat od banky. No představte si to, všechny ty papíry a já, bejvalej kriminálník a chce půjčit dvě stovky na čtyři měsíce. To by nešlo. Takže teď dlužím dva stováky plus dalších pětadvacet dělá úrok. A upřímně říkám, že hned ode mě ty peníze asi nevidíte, ale jednou je vrátím.“

Dívala jsem se na něj a přemýšlela o jeho žádosti. Potřebnou hotovost jsem měla v peněžence, takže v tom problém nebyl. Ty šperháky, co mi věnoval, se mi už taky nejednou hodily a stejně tak i rychlokurz jejich používání, který mi Pinky dal, než ho zabásli. V jeho prospěch hovořilo i to, že jsem ho měla fakt ráda. Když si odmyslím, čím se živil, byl vážně dobrá duše. Dokonce i zloději se sem tam dostanou do finanční tísně. Nakonec povídám: „Co třeba takhle? Nedám vám ty peníze do ruky, ale pojedou s váma do tý zastavárny a zaplatím to tam osobně.“

Zatvářil se ztrápeně. „Vy mi nevěříte?“

„Ale jo, věřím, jen se mi nechce pokoušet osud.“

„Jste drsná.“

„Jsem realistka. Vaše auto, nebo moje?“

„Svoje mám v servisu. Můžete mě tam pak hodit.“

4

Zastavárna v Santa Terese sídlí na dolní State Street, dva vchody vedle obchodu se zbraněmi. Naproti přes ulici je benzinka a hned za rohem tetovací studio. Je to místo, kam moc nechodí turisté, zato se tam stahují nejrůznější socky a flákači, zkrátka je to tam zralé na stavebně-architektonickou rekultivaci. Zastavárna jako taková je úzký krcálek vmáčkнутý mezi dobročinný bazar a obchod s lihovinami. Pinky mi podržel dveře a já vstoupila dovnitř.

Visel tam nasládlý odér alkoholu, který se trochu rozvířil, když se za námi zavřely dveře. Nějaké procento z peněz za zastavené věci patrně putovalo přímo do vedlejšího obchodu s nápoji, kde se směňovalo za červené víno podřadné kvality. Zelený neon v podobě tří kuliček symbolizujících zastavárnu blikal tak zběsile, že by z toho jeden dostal epileptický záchvat.

Na zdi napravo ode mě visely až úplně nahoře zastavené olejomalby, umně naaranžované okolo bezpečnostní kamery namířené přímo na nás dva. Díky tomu jsem na monitoru v barvách viděla, jak vypadám. V džínách a roláku jsem působila jako bezdomovkyně s pohnutým osudem. Pod obrazy stály regály s nejrůznějším elektrickým nářadím, ručním nářadím, nastřelovacími pistolemi a sadami šroubováků. V nejspodnějších policích byla naházená použitá elektronika: hodiny, sluchátka, stereo reproduktory, gramofony, rádia a velké televizory s obrazovkami jak výkladní skříně.

Nalevo nad pultem visela řada kytar a taky houslí, fléten a trumpet, že by se z toho vybavil menší orchestr. Podél celé jedné stěny se táhly zasklené vitriny, ve kterých byly zamčené prsteny, hodinky, náramky a vzácné mince. Na další polici smutně stály bezduché domácí dekorace –

čínský kostní porcelán, keramická váza, soška z křišťálového skla a čtyři do sebe zapadající misky z týkového dřeva. Knihy ani zbraně či oblečení nikde vystavené nebyly.

Šlo o věci, které s těžkým srdcem někdo prodal, protože zoufale potřeboval peníze. V duchu jsem viděla přicházet a odcházet nešťastníky, směňující drahocenné věci za peníze a zase zpátky peníze za věci, poté co se jejich situace zlepšila. Nadto se lidé stěhovali, umírali, odcházeli do domovů důchodců, kde měli tak málo místa, že museli téměř všechen majetek prodat nebo někomu dát nebo ho jen tak nechat stát na chodníku.

Zastavárníkovi šly obchody líp, než jsem čekala. Nějaký pán přišel, chvílku si prohlížel fukar na listí, načež přistoupil k pultu a koupil si ho. Druhý muž se prohraboval elektronikou a třetí se vzadu snažil roztřesenou rukou podepsat nějaký papír. Ze čtyř zaměstnanců, které jsem napočítala, Pinkyho dva přátelsky pozdravili a oslovili křestním jménem.

Po našem příchodu se ho ujala žena ve středním věku s vlnitými rudozlatými vlasy a s asymetrickou pěšinkou. Kolem ní měla dobře dva centimetry šedivých vlasů, jak jí odrůstala barva. Na nose jí seděly brýle s masivními černými obroučkami, které se příliš nehodily k jejímu světlému typu. K ležérním kalhotám si vzala bílou bavlněnou halenku s mašlí místo límce, zřejmě aby zamaskovala tlustý krk, se kterým by strčila do kapsy i leckterého steroidy nabašeného kulturistu. Mrkla na Pinkyho, zvedla prst a zmizela vzadu. Za chvílku se zase vrátila a nesla černou sametovou podložku.

„Tohle je June,“ představil ženu Pinky a kývl směrem na mě. „A tohle Kinsey Millhoneová. Soukromý očko.“

Podaly jsme si ruce. „Těší mě,“ dodala jsem.

„Nápodobně.“

Pinky se díval, jak žena rozvazuje stužku a otevírá sametové chlopně, pod nimiž se ukrýval jeho prsten. Připadal mi malý a nijak zajímavý. Ale nakonec Pinky netvrdil, že se jedná o rodinnou památku, přinejmenším ne z jeho rodiny. Brilliant na něm byl mrňavý a vypadal uměle, ale sama se nezmůžu ani na takový.

Pinky se na mě plaše usmál. „Chcete si ho vyzkoušet?“

„No jasně.“ Navlíkla jsem si prstýnek a chvílku ho obracela na světle. „Nádhera.“

„Že jo?“

„Rozhodně,“ přikývla jsem coby zkušená lhářka.

Vzápětí jsme přešli k věci. Dala jsem ženě 225 dolarů a ona vyřídila papíry.

Pak jsem Pinkyho dovezla do servisu o šest bloků dál. Když jsem zajížděla k obrubníku, podívala jsem se do zpětného zrcátka, jak to tam vypadá. Vypadalo to tam úplně mrtvě. Vrata do dílny byla zavřená a v kanceláři se nesvítilo. „Víte jistě, že mají otevřeno?“

„Moc to tak nepůsobí, co? Asi jsme se nějak špatně domluvili.“

„Chcete zavízt domů?“

„Není třeba. Bydlím na Paseo. V pohodě tam dojdu pěšky.“

„Neblázněte. Mám to při cestě.“

Rozjela jsem se tedy na sever po Chapel Street a na osmé křižovatce odbočila vlevo na Paseo. Ukázal na tmavošedý dřevěný dvojdomek a já zastavila. Nebylo tam kde zaparkovat, tak jsem nechala běžet motor a počkala, až si Pinky vystoupí. Zabouchl za sebou dveře auta a zamával. Gestem jsem mu dala najevo, že mu držím palce, ale už byl pryč.

Vrátila jsem se do kanceláře, kde jsem si navlíkla gumové rukavice a důkladně tam vygruntovala. Poté jsem jela zpátky domů a dala prát prádlo. V dětství mě učili, že sobota je den úklidu a domácích prací a že si nemůžu hrát, dokud budu mít v pokojíčku nepořádek. A tyhle věci si člověk vstíjí, ať chce nebo nechce.

V půl šesté jsem si vzala bundu, do tašky hodila rozečtený paperback, zamkla svou „lodní kajutu“ a vyrazila do hospůdky k Rosie. Ve dveřích jsem se div nesrazila s jinou ženou, která také vcházela dovnitř. Když se naše oči setkaly, mihl se v nich záblesk poznání. „Vy jste Claudia!“

Usmála se. „A vy Kinsey Millhoneová. Dvanáctery kalhotky velikosti S.“

„Nevěřím, že si to pamatujete.“

„Byla jste u nás teprve včera.“

Přidržela jsem jí dveře a nechala ji vejít před sebou. Vlasy, černé jako uhel, měla nedbale rozpuštěné a v oříškově hnědých očích přímý pohled. Mohlo jí být už dost přes čtyřicet, ale vypadala fakt dobře. Oblíkla si dvouřadové značkové sako, dokonale střižené plátěné kalhoty a zářivě bílé tričko. Díky práci v obchodním domě Nordstrom's měla jistě přehled o nejnovější módě, a nadto i nějakou tu zaměstnaneckou slevu.

„Musíte asi bydlet blízko,“ nadhodila jsem. „Jinak si nedovedu vysvětlit, proč byste chodila sem.“

Usmála se. „Hmm, bydlíme na východní straně města. Drew ale dělá manažera v hotelu Ocean View. Tady se scházíme, když je dlouho v práci a má jen krátkou přestávku na jídlo. Já se dneska utrhla dřív a řekla si, že tu na něj počkám. A vy?“

„Já bydlím tady kousek za křižovatkou. Chodím sem tak třikrát do týdne, protože jsem líná vařit.“

„Tak to jsme dvě. Když není Drew doma, taky zpravidla jím venku,“ prohlásila. „Dáte si se mnou něco k pití?“

„Ráda. Jsem hrozně zvědavá, jak to dopadlo s těmi zlodějkami.“

„Díky, že jste tam se mnou počkala, než přišel pan Koslo.“

„Jasně – užila jsem si to. Co pijete?“

„Džin s tonikem.“

„Hned jsem zpátky.“

William mě viděl přicházet, a když jsem došla k barovému pultu, nalil mi skleničku chardonnaye. Počkala jsem, až namíchá i džin s tonikem pro Claudii, a donesla oba drinky ke stolu. Posadila jsem se. Nevěděla jsem, co mi může Claudia o krádeži prozradit, ale navázala jsem tam, kde jsme skončily, jako by to bylo běžné téma.

„Když jsem tu ženskou viděla strkat si do tašky pyžamo, myslela jsem, že se mi to snad zdá.“

„Tomu říkám nervy ze železa! Mně připadala podezřelá, hned jak vešla dovnitř. Zloději si totiž vždycky myslej, kdovíjak jsou nenápadný, a přitom je na nich všechno hrozně vidět. Právě jsem telefonovala s jednou zákaznicí, když jste přišla a řekla mi, co se děje. Dala jsem vědět Ricardovi z ostrahy, který vyrozuměl pana Kosla. Ten mě poslal o patro níž, hlídkovat pod eskalátory, kdyby se ta ženská pokusila o útek. Normálně by to řešil sám, jenže před nedávnem ho jedna zákaznice žalovala, že použil nepřiměřenou sílu. Samozřejmě si to vymyslela, ale Koslo chce mít od té doby vždycky svědka.“

„Slyšela jsem, jak se spustil alarm, ale netuším, co bylo dál. Zadrželi ji?“

„No ovšemže zadrželi,“ odpověděla Claudia. „Ricardo ji nakonec chytil až na ulici a donutil ji vrátit se s ním do obchodu. Dělala hloupou, jako že vůbec nechápe, co po ní chce. Zloději obyčejně v těchhle chvílích začnou na oko spolupracovat, což platilo i pro ni, ale pochopitelně všechno popřela.“

„Jak, popřela? Vždyť měla plnou tašku kradeného zboží.“

„Nedíval se jí do tašky; za to došlo až v kanceláři. Nikdo nestojí o ostudu, co kdyby se ukázalo, že to byl jen planý poplach! Teprve za zavřenými dveřmi vyložila na stůl obsah tašky – měla v ní dvě pyžama a bohužel... účet nikde! Pak ji Koslo požádal, aby vyprázdnila i druhou kabelu, a tam se zase našlo to krajkové body, opět bez dokladu o zaplacení. Strašně se tomu divila.“

„Nechápu, kde vzala drzost to popřít.“

„To je u nich naprosto běžný. Viděla jste někdy videozáznam, jak sestřička okrádá staříky v domově důchodců? Jednou za čas to vysílaj v televizi v takových těch krimi-zprávách. Vždycky jasně vidíte, jak to dělá. Sáhne babičce do peněženky a vezme peníze, a před tím, než si je strčí do kapsy, je ještě *přepočítá!* Jedný z nich policie ten záznam pustila a ona i přesto dál tvrdila, že to neudělala.“

„Křivý nařčení.“

„Přesně tak. A tahle to chtěla uhrát stejně. Nejdřív se tvářila jako nevinátka. A pak – no, nevěřila byste, jak začala vyvádět! Prý je věrná zákaznice našeho obchodního domu; prý k nám chodí už léta a nechápe, proč ji obvinili z krádeže, když nic neudělala. Koslo prohlásil, že ji z ničeho neobviňuje, že ji jen žádá, ať doloží, jak k těm věcem přišla. Prohlásila, že je rozhodně *neukradla*. Proč by to dělala, když u sebe má peníze? Dušovala se, že chtěla za zboží zaplatit, jenže si prý uvědomila, že má schůzku, a musela honem běžet a zapomněla zboží vrátit do regálu.“

Koslo to nekomentoval. Prostě ji nechal, ať si vykládá, co chce, protože ji měl na záznamu z kamer. Přestala být jenom obyčejně rozmrzelá a začala zuřit; no byla úplně bez sebe a oháněla se zákony. Ječela na nás, že zavolá právníka. Že nás zažaluje z nactiutrhaní a křivého obvinění. Koslo se dál choval zdvořile, ale neustoupil ani o píd'. Tak změnila taktiku a dala se do breku. V životě jste neviděla nikoho tak kajícího. Normálně padla na kolena a prosila ho, ať ji nechá jít. Slzy byly jen další finta a nezbytná rekvizita, ale já jí je věřila! Jelikož ale nezabraly, zkusila s námi vyjednávat. Navrhla, že za zboží zaplatí a podepíše nám podmíněčný propuštění. Taky slibovala, že už do našeho obchodního domu nikdy nevkročí. No zkoušela všechno možný.“

„Doslova řekla ‚podmíněčný propuštění‘?“

„Jo, doslova.“

„To vypadá, že věděla, jak to chodí – jak by jinak znala ten termín?“

„Jo jo, věděla přesně, čeho se může chytit. Tedy ne že by jí to pomohlo. Pan Koslo dávno poslal Ricarda zavolat na policii, takže ženu vyzval, ať se radši uklidní a šetří si argumenty pro soudce. To vyvolalo další vlnu nářku a žalob. Nebyla jsem u toho až do konce; když přijela policie, musela jsem se vrátit do obchodu. Ricardo mi ale říkal, že když nastupovala do policejního auta, byla bílá jako stěna.“

„Víte, že měla ještě partačku?“

To Claudii očividně zarazilo. „To nemyslíte vážně. Byly dvě?“

„Jednoznačně. Myslím, že jste její kolegyni viděla, ale neuvědomila jste si, že patří k sobě. Byla to ta mladší žena v tmavomodrých šatech.“

Claudia kroutila hlavou. „To si nemyslím.“

„Když jsem si jich prvně všimla, jen tak se spolu bavily. Pokládala jsem tu mladší za prodavačku. Tu druhou jsem považovala za normální zákaznici. Pak jsem si ale všimla, že i ta mladší má velkou nákupní tašku, což mě přivedlo k závěru, že budou obě zákaznice a jen tak si vyměňují dojmy.“

„Zřejmě se dohadovaly, co ukradnou.“

„Ani bych se nedivila. Když se rozdělily a objevila se vaše ostraha, zapadla mladší na dámský záchodky. Pak vyšla ven a uviděla svou kolegyni sjíždět ze schodů a za ní vašeho milého pana Kosla. Okamžitě pochopila, co se děje. Vrátila se zase na ‚dámý‘ a zamkla se v kabině. Tam odstříhla cenovky ze zboží a vyhodila je do koše. Vlezla jsem na ty záchodky za ní, a jakmile jsem zjistila, co udělala, pádila jsem k požárnímu schodišti, kam pochopitelně taky zamířila. Bohužel jsem nebyla dost rychlá. Dole v garážích mi ujela, ani jsem si nestačila zapamatovat její poznávací značku.“

„Zvláštní, že mluvíte o těch cenovkách. Ricardo povídal, že je uklízečky našly v koši. Vedoucí směny je dala panu Koslovi a ten je zařadil do spisu. Myslím, že on i Ricardo předpokládali, že to měla na svědomí jedna a ta samá ženská.“

„Hm, kdyby potřeboval svědka, mileráda mu budu k dispozici.“

„Pochybuju, že se s vámi sám spojí, ale kontaktujte ho, až bude podaná žaloba.“

„Já hlavně doufám, že aspoň jednu z nich dostanou, když už ta druhá upláchlá.“

„To já taky.“

V tu chvíli se objevil Claudiin manžel. V rychlosti mi ho představila, načež jsem se omluvila a vrátila se na bar. Poprosila jsem Williama o další skleničku vína. Všiml si odřenin na mé pravé dlani. „Co se ti stalo?“

Podívala jsem se na ruku a protáhla obličej. Strčila jsem mu dlaň pod nos, ať se pokochá. „Spadla jsem, když jsem pronásledovala jednu zlodějkou.“

Ve stručnosti jsem mu vylíčila, co se stalo, a jelikož jsem se jako detektivka moc nevyznamenal, radši jsem změnila téma. „Mrzí mě, co se stalo Nell. Už jsi s ní mluvil?“

„Ještě ne. Ale Henry mi volal, hned jak přijel. Říkal, že během letu se nic zvláštního nepříhodilo, a že jakmile si u nich vyloží tašky, půjde za ní do nemocnice.“

„To jsem ráda, že to zvládl bez problému. A jak je na tom Nell?“

„Dobře, aspoň podle toho, co mi bylo řečeno. Zlomila si stehenní kost, a ta se jí nejspíš vinou osteoporózy roztránila.“

„To mě moc nepřekvapuje – v devadesáti devíti letech! Henry říkal, že jí snad do kosti dají titanovou výztuhu.“

Mírnou zasmušilost u něj vystřídala naprostá trdomyslnost. „Doufejme, že zůstane jen u toho. Jestli bude delší dobu nepohyblivá, ochabnou jí svaly a bude mít proleženiny. Pak už chybí jen krůček k zápalu plic a potom...“ Dramaticky se odmlčel a vážně se na mě zadíval.

„Věřím, že jí dají do pořádku a za pár dní se to spraví. Nebo snad není lepší uvažovat pozitivně?“

„Člověku nezbyvá než doufat. Víš, jak se říká, že neštěstí nechodí nikdy samo...?“

„Copak, stalo se ještě něco?“

„Bojím se, že ano. Volal mi doktor, a prý mám zvýšenou hladinu krevního cukru. Podle něj se v padesáti procentech těchto případů rozvine do pěti let cukrovka.“

Vytáhl zpod barpultu kus papíru, přisunul ho ke mně a významně ukázal na sloupec čísel. Normální hodnoty glukózy jsou 65–99. On měl 106. Vůbec jsem netušila, jestli to znamená opravdu nějaké riziko, ale William si zjevně myslel, že ano.

„Pane jo,“ vydechla jsem. „A co navrhl doktor?“

„Nic. Říkal, že za výkyvy hladiny glukózy někdy můžou stresové hor-

mony. Hned jsem si to našel v Merckově domácím lékaři.“ Zvedl oči ke stropu, zřejmě aby si vybavil přesný citát: „Diabetická neuropatie se zpravidla projevuje u starších lidí a má za následek svalovou ochablost v oblasti pánve a horních partií dolních končetin.“

„A to jako máš, jo?“

„No, už asi měsíc pocítuju výraznou slabost, a proto jsem taky šel k tomu doktorovi. Důkladně mě prohlídnul, ale byl z toho perplex. Vůbec netušil, co se mnou může být.“ Spiklenecky se ke mně naklonil. „Ale viděl jsem, jak si zapsal do karty ‚původ nemoci a příznaky neznámé‘. Úplně mě to vykolejilo. V mém Merckově domácím lékaři totiž stojí, že u cukrovky zůstává problémem především ‚stanovení přesné diagnózy‘. ‚U dětí nastupuje viditelně a náhle,‘ píše se tam, ‚zatímco u starších lidí přichází plíživě a nepozorovaně‘. To ‚plíživě‘ na mě vyloženě sedí!“

„No, ale přece s tím můžeš něco dělat, ne? Co třeba změna jídelníčku?“

„Dal mi takovou brožurku, ale neměl jsem sílu se tím prokousat. Krom ochablých svalů mě totiž sužují ještě potíže se žaludkem.“

„Jo, Henry se včera zmiňoval.“

William povytáhl obočí. „A žaludeční slabost je pochopitelně další příznak cukrovky, stejně jako ovocně nasládlý dech.“ Přiložil si ruku k puse a foukl do ní. Myslela jsem, že mi dá přičichnout, a chystala jsem se s díkem odmítnout. „Naštěstí tak daleko to ještě nezašlo,“ navázal, „ale opravdu chodím častěji močit. Půlku noci jsem na nohou.“

„O močení mi nevykládej,“ rychle jsem ho zarazila. „Myslela jsem, že snad souvisí s prostatou.“

„To mě taky nejdřív napadlo. Jenže teď nějak nevím...“

Přemýšlela jsem, nakolik se těm jeho teoriím dá věřit. On tomu samozřejmě věřil na sto procent, ale zakládalo se to na skutečnosti? William má sklony věci hrozně dramatizovat, ale jednou přijde den, kdy doopravdy onemocní. „Máte cukrovku v rodině?“ zeptala jsem se.

„Jak to mám vědět? Nikdo kromě nás pěti už dneska nežije. Já i ‚přízeň‘ jsme všichni po mámě, a ta se za svobodna jmenovala Tilmannová, takže tuhý německý kořínek. Babička z otcovy strany byla rozená Mauritzová. Měla ještě pět dalších sourozenců se stejnou genetickou výbavou, ale všichni umřeli během pár dní při epidemii chřipky v roce 1917. Kdoví, jaký zdravotní potíže by se u nich projevíly, kdyby zůstali naživu?“

„A co si o tom všem myslí Rosie?“

„Ta jako obvykle strká hlavu do písku, přesvědčená, že to nic není. Jenže *Merck* to popisuje úplně přesně... je to tam slovo od slova... v kapitole ‚Endokrinní poruchy‘, na straně 1289. Hned na protější stránce je článek ‚Předčasná puberta‘, které jsem byl chválabohu ušetřen.“

„Nevím nevím, jestli jsou lékařský odborný texty pro tebe úplně stravitelný. Většině lidí jde z tolika termínů hlava kolem.“

„Já měl v mládí na škole latinu. *As praesens ova cras pullis sunt meliora.*“

Zkoumavě sledoval, jestli se chytne. Musela jsem se tvářit asi dost přitrouble, protože mi to přeložil: „Lepší dneska vajíčko než-li zítra slepice.“

Přešla jsem to bez komentáře. „No jo, ale co když sis to jenom špatně vyložil? Přece ten doktor neřekl, že máš cukrovku, ne?“

„Podle mě mi dává čas, abych se na to psychicky připravil. Většina doktorů nechce pacienta hned vyděsit. Ale myslel jsem, že mě objedná na laboratorní vyšetření, jenže to podle něj patrně postrádá smysl. Sestřičce řekl, ať mě objedná na přespříští týden. A takhle už to teď bude pořád.“

„No, jestli bude tou dobou zpátky Henry, mohl by tam jít s tebou a morálně tě podpořit. Když jsi rozrušený, obvyčně nevnímáš úplně přesně, co ti kdo říká.“

V tu chvíli rozrazilila lítačky z kuchyně Rosie a nakoukla do lokálu. „Udělám ti plněná kedluben. To tě vykurčuje, ať už ti je cokolik,“ prohlásila svou záhadnou řečí. A směrem ke mně dodala: „I tobě nachystám, a navíc se skopová. To je ta nejlepší omáčka, co já kdy zavařila.“

Využila jsem toho, že nás vyrušila, a zapadla do svého oblíbeného boxu, v ruce skleničku laciného vína. Svlíkla jsem si sako, zaplula na sedadlo a doufala, že si nezadřu do zadku třísku. Pak jsem si vytáhla z tašky paperback a okatě se do něj zabrala, aby se ke mně nepřišoural William a nepokračoval v tom svém skuhrání. Z večere jsem měla celkem vítr. Rosie je původem Maďarka a libuje si v tamní tradiční kuchyni, která zahrnuje zcela nečekané orgány zcela nečekaných zvířat plovoucí v hustých omáčkách z kysané smetany. Začátkem týdne mi kupříkladu naservírovala smažené brzlíky (opravdické jehněčí brzlíky!). Zblajzla jsem to rychle a s chutí, a teprve když jsem rohlíkem vytírala talíř, mi prozradila, co to bylo. Brzlíky? A co teď s tím, když už jsem to snědla? Utíkat na záchod

a strčit si prst do krku se mi nechtělo, tak jsem byla nahraná. Navíc mi to chutnalo, a to mi na náladě taky nepřidalo.

A nyní znovu přistoupila k mému stolu a postavila přede mě plný talíř. Čekala, ruce sepnuté jako při modlitbě, až ochutnám. Trošku jsem si tedy zobla a dělala, kdovíjaká to není dobrota. Netvářila se, že mi to chrupe.

„Mňamka,“ řekla jsem. „Vážně! Je to výborný.“

Dál se tvářila pochybovačně, ale měla ještě další objednávky, tak se vrátila do kuchyně. Jakmile odkvačila, popadla jsem vidličku a nůž a zahájila operaci Úklid. Jehněčí vyžadovalo víc práce, než jsem předpokládala, ale aspoň odvedlo mou pozornost od omáčky, která nebyla zdaleka tak „nejlepší“, jak Rosie prorokovala. Plněná kedlubna vypadala jako miniatura mimozemské kosmické lodi a chutnala jako kříženec mezi pastinákem a kapustou, což se skvěle doplňovalo s nedokvašenou cukrovou vodou, kterou jsem nakonec jídlo spláchna. Kus jehněčího jsem zabalila do ubrousku a rychle ho schovala do tašky. Pak jsem pohledem přivolala Williama a gestem naznačila, že zaplatím. V rychlosti jsem se rozloučila s Claudií a Drewem a vydala se zpátky k domovu.

V devět hodin jsem už byla v posteli, spokojená, jak se případ s krádeží v obchodním domě krásně uzavřel. Já bláhová!